

ΕΤΟΣ
Α'

Ἑγερτήριον

Διευθ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΑΡΙΘ.
18

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΠΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΓΕΡΜΕΙ - ΜΟΡΦΩΝΕΙ - ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ. ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ

150 δρ. που είναι η ετήσια συνδρομή
75 ή εξομησος, 40 ή τριμηνος

20 σελίνια διά το εξωτερικόν εν γένει
6 δολάρια διά την Αμερικανήν και Αυστραλίαν

ΔΑΤΙΜΗΣΣ ΔΙ-ΦΗΜΙΣΕΩΝ

Η τελευταία σελίς του εξωφύλλου Δρχ. 2000 — Δ'χρημος 2500 — Η δευτέρα και τρίτη σελίς Δρχ. 1000 — Δ'χρημος 1.500
Διαφημήσεις εντός του κειμένου και εντός πλαισίου Δρ. 500

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΑΧΕΙΑΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Υπό την Τραπεζικήν και οικονομολογικήν ιδιοφυειαν, πλουτισμένην και ανυψωμένην και από καλλιτεχνικάς και ανθρωπιστικάς ροπάς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΑΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὸ ὄν ἄλλ' ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πύρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἐν τυχὸν ἱρρωτήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἐν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημιώσιν!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στήν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

ὅτι τὸ δοῦτε

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

Ενεστίσιον

ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΙΔΡΥΘΗ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Ζ.

Η ΓΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

— Ο άνθρωπος κατ΄ίχεται ἀπὸ τὸν πύθηκον:

Ἴδου ἓνα ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγένοντο καὶ γίνονται σφοδρότατοι ἐπιστημονικαὶ συζητήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκφέρονται παντοειδῆς γνώμαι, πολλάκις τελείως ἀλληλοσυγκρουόμεναι. Ὅταν ἡ θεωρία τῆς ἐξελέξεως ἔλαβε τὸ ἐπιστημονικὸν κύρος τοῦ τῆς ἔδωσαν αἰετῶς αἰσίου Δαρβίνου Δαρμάρκου τοῦ Σέντ Γλαίρ καὶ ἄλλων, αἱ γνώμαι γενικῶς ἀπέκλινον ἐπὲρ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξελέξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶδος ἐκ τοῦ πύθηκου, ἀφοῦ διήλθε διὰ τοῦ ἐνδιαμέσου σταθμοῦ, τοῦ πύθηκα ἀνθρώπου.

Σήμερον ὁμως οἱ ἐγκυρότεροι ἐπιστήμονες ἀποδέχονται τὴν ἀποψιν οὗ τὰ νέα δεδομένα ποῦ κατέχει ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς ἐξελέξεως, καὶ ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ψυχοδιανοητικῶν ἐνεργειῶν, εἶναι ἀσφαλὲς διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐξελίχθη ἀπὸ τὸν πύθηκον, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον εἶδος, ἐμφανισθὲν κατὰ τὸ τέλος τῆς τριτογενοῦς περιόδου, παραλλήλως μὲ τὸν πύθηκον, καὶ διανῦσαν ὁλως ἰδίαν ἐξέλιξιν.

— Ο κυκλὼν τῶν ἀπόψεων

Ο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Montpellier κ. Louis Vialleton εἰς τὸ συγχαρὸς ἐκδοθὲν ἐμβριθέστατον ἔργον του: Ἡ ἀρχὴ τῶν ζώντων ὄντων (L'origine des êtres vivants) εἰς τὰς 400 σελίδας τοῦ ὁποῖου ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀναγνώστης, δύναται νὰ ἴδῃ ποῖα εἶναι σήμερον αἱ ἀπόψεις τῶν ἐγκυρότερων ἐκπροσώπων τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀναφέρων τὰ διάφορα παλαιοντολογικὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, ὑπογραμμίζει τὸν κυκλὼν τῶν ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ ζήτηματος.

Ἐκ τῆς συγγραφῆς, λέγει — σελίς 273 — ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα

μὲ τὸν τρόπον του, ἀναστρέφει τοὺς προγόνους, ἀνακατενεῖ τὰς γενεαλογίας, διαφωνεῖ διὰ τὰς χρονολογίας, εἰς τὸν ὅσον βασιλεύει ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτον μία σύγχυσις, τὴν ὁποῖαν οὐδόλως ὑποψιάζεται τὸ κοινόν, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ γενικὰ ἔργα, δὲν παρουσιάζουν παρὰ δεδομένα ἐπιμελῶς ξεκαθαρισμένα ἀπὸ οὐ θὰ ἠδύνατο νὰ τὰ κάμῃ νὰ φαίνονται ὀλιγότερον σαφῆ, καὶ ὀλιγότερον ἀποδείκνυται.

— Ο πύθηκος καὶ ὁ ἀνθρώπος

Εἶναι κυρίως οἱ ὀλισθαί, οἱ ὁποιοὶ σιγίζοντες μίαν μηχανικὴν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων, ποῦ ὑποστηρίζουν ἐπίσης τὴν ἀποψιν τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πύθηκου. Ἐν τούτοις τοῦτο εἶναι εἰς κάποιαν ἀντίφασιν μὲ τὸν βασικὸν νόμον τῆς θεωρίας τῆς μηχανικῆς ἐξελέξεως, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ ὄντα μεταμορφώνονται, διὰ τὸ περιβάλλον ποῦ εἶναι, ἀλλάζει, διὰ νὰ προσαρμοσθῶν εἰς τὰς συνθήκας τοῦ νέου περιβάλλοντος. Ἀλλ' ὅταν ἐν εἶδος μεταμορφωθῇ, δὲν ὑπάρχει πλέον ὡς ἐκ τούτου ἐὰν ὁ ἀνθρώπος προήχθη ἀπὸ τὸν πύθηκον, τοῦτο θὰ ἐσημαίνει ὅτι ὁ πύθηκος ἐδρεθείς ὁ τὸ νέας συνθήκας ἐνὸς ἀλλεξαντος περιβάλλοντος, μετελλάγη εἰς ἀνθρώπον, διὰ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν νέαν κατὰστασιν καὶ δὲν θὰ ἐπῆρχε τὸ εἶδος πύθηκος. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ πύθηκος ὑπάρχει καὶ ὁ ἀνθρώπος ὑπάρχει τοῦτο ἀποτελεῖ σοβαρὰν ἐνδειξιν, ὅτι τὸ ἐν εἶδος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ὑπάρχουν παραλλήλως.

Ἐκ τῶν ἄλλων, παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Δαρβίνου, καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀπόψεως τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πύθηκου, οὗ καποτε θὰ ἀνευρίσκοντο εἰς τὰ στρώματα τῆς γῆς, οἱ ἑλλείποντες ὅτι οἱ ἐνδιαμέσοι μορφαὶ μεταξὺ τοῦ πύθηκου καὶ τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου, οὗ οὐδόλως ἀνευρέθησαν μέχρι σήμερον. Τούτων ὅλοι οἱ ἀνευρεθέντες σκελετοὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων παρουσιάζουν

τὸ ἀνθρώπινον εἶδος κατ'ὀδὸν διαφύρον οὐσιωδῶς ἀπὸ τὸ σημερινόν. Διαφορητικῶς δὲ ὁ πρωτόγονος ἀνθρώπος παρουσιάζει ἤδη ἐκ τῆς πρώτης ἐμφανισεως του μίαν τοιαύτην ὑπεροχὴν ἀπέναντι τῶν πύθηκων, ὥστε οὐδόλως νὰ δύναται νὰ γίνῃ ὁ ἐλάχιστος παραλλήλως.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφέρωμεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστημονικὴν ἐπιχειρηματολογίαν τῶν δύο ἀποψέων. Παραπέμπομεν τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀναγνώστεις εἰς τὰ ἔργα τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων Vialleton, Grassat, Courmont κλπ. Θὰ ἀναφέρωμεν μόνον μερικὰ τῶν ἐπιχειρημάτων, διὰ νὰ δυνήθῃ ὁ ἀναγνώστης μας νὰ μορφώσῃ γνώμην.

— Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ πρωτογόνου

Ο Remy de Gourmont καταδεικνύων ἡν ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ πύθηκου, ἀναφέρει σειράν ἀνακαλύψεων καὶ γεγονότων εἰς ἀπόδειξιν:

«Τὸ πύθηκον, λέγει, τὸ μᾶλλον σημερινόν, εἶναι ποῦ δεσπίζει ὄχι μόνον ὁλοκλήρως τῆς κοινωνικῆς ἱστορίας μας ἀλλ' ἐπίσης, καὶ πρῶτιστος ὁλοκλήρως τῆς βιολογικῆς ἱστορίας μας, εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πυρὸς. Ἀπὸ τῆς ἀνακάλυψεως εἶναι μία πρᾶξις μεγαλοφυΐας ἐκ τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνθρωπότης δύναται νὰ καυχῇθῃ. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶχε ἴδῃ ἄλλο τι εἰς τὸ πῦρ, παρὰ ἐκείνου ποῦ βλέπον τὰ ἄλλα ἔζωα, οὐδέποτε θὰ εἶχε εἶδῃ οὕτω τὸν τρόπον νὰ τοῦ διακωλύει, οὕτω τὸν τρόπον νὰ παραγάγῃ. Ὅλα τὰ ζῷα εἶδη, ἐξελθόντα ἐνῶπιον τοῦ πυρὸς, ἀλλὰ τὸ πῦρ δὲν τοὺς ἐκάλυψε. Τὸ πῦρ δὲν ἐκάλυψε παρὰ μόνον εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ὅταν ὁ ἀνθρώπος εἶπεν ἐμᾶλλον ἐξ ὅλων εἰς μίαν φωνὴν ποῦ προέκειται νὰ σβύσῃ κάμει πρᾶξιν ἀνθρώπινῃ μεγαλοφυΐας. Οὐδεμία ἀνάλογος ἀπόπειρα παρεργήθη ποτε εἰς τὸ ἔζωα. Ταῖς

διωται, ήδυνήθησαν να παρατηρήσουν μεγάλους πυρήνους, να θερμαίνονται εις φωτιάν φρυκτίν ή τεχνητήν. Ουδείς είδε ποτέ ένα χιμπατζή, ή ένα «γκίμπον» διατηρούντα θεληματικώς φωτιάν, ακόμη, δέ διλογίζοντο δοκιμάζοντα να παραγάγῃ μηχανικῶς σπινθήρα δημιουργόν πυρός... «Η γάτα και ο σκύλος γνωρίζουν να κρύβουν εις ασφαλές μέρος τὸ ἐπὶ πλέον τῆς τροφῆς των. Ουδέποτε όμως είδε τις να θέτουν εις τὴν φωτιάν τὸ ξύλον ποῦ θὰ τὴν διειρήνῃ· μόνον ὁ ἀνθρωπος ἔχει τὴν μεγαλοφυίαν τῆς φωτιᾶς.

Ἰδού ἕνα γεγονός μῆς ἐποχῆς τερασείως μακρῆς. Ἐπειτα ὑπάρχει ἡ χρῆσις τοῦ πυριτολίθου (silex) ὡς μάχαιρα καὶ ὡς ὄπλον, ἡ κατεργασία τοῦ λίθου, ἡ κατασκευὴ λαβῆς διὰ τὸ μαχαίρι του, ἡ λόγχη, ὁ πέλεκυς, ἡ γλυφίς, ἡ ὁποία θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ἔτι μόνον νὰ τελειοποιῇ τὰ πείρινα ἐργαλεῖα, ἀλλὰ νὰ χαράσῃ ἐπὶ τοῦ ξύλου ἢ ἐπὶ ὀστέων σχέδια τῶν ζώων ποῦ τοῦ εἶναι οἰκεία, ἡ βελόνη—ἃς σκεφθῶμεν ἐπὶ τῆς μεγαλοφυίας αὐτοῦ τοῦ πρωτογόνου, ὁ ὁποῖος κατεσκευάζῃ τὴν πρώτην βελόνην ραπτικῆς—ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλέξῃ τὸ μαλλί, ἡ τὰς φυσικὰς ἴνας, ἡ βελόνη πλεξίματος—ἐφευρέσεις θαυμαστῆς—ὁ μοχλός, ὁ πρῶτος γεωργός... Ἰδού χειρωνακίαι εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει πολλὴ μεγαλοφυΐα. Ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὰς ὡραίες τέρας κινήσεις τῆς σκέψεως ἐνὸς Λαβουαζιέ, ἐνὸς Παστέρ. Καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς περιόδους, τὰς παλαιὰς ὅπως τὰς νέας ἡ ἀνθρωπίνη μεγαλοφυΐα, φαίνεται πάντοτε ὁμοία πρὸς ἐαυτήν.

Καὶ ἀναπτύσσων διὰ μακρῶν τὴν ἄποψιν αὐτὴν, ὁ R. de Courmont, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα δι' ἡ ἀνθρωπίνη διανοητικὴ ἐξέλιξις διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀναλλοίωτος εἰς τὸ βάθος τῆς, εἰς τὴν δυνάμιν τῆς... Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ τὸ ἀνθρώπινον εἶδος ἐδημιουργήθη, αἱ διανοητικαὶ τοῦ ἰδιότητες ἐυρέθησαν δημιουργημένα καὶ καθωρισμένα ὅπως καὶ ἡ φυσικολογία τοῦ. Τὴν ἐπαύριον τῆς συστάσεως τῆς ἡ λευκὴ φυλὴ ἦτο ἱκανὴ μεγαλοφυΐας ἀπολύτως εἰς τὰς ἰδίας ἀναλογίας ὡς καὶ σήμερον. Καὶ ὁ διανοητικὸς μέσος ὅρος μῆς φυλῆς τῆς λιθίνης ἐποχῆς, θὰ ἦτο περίπου ὁμοίος μὲ τὸν διανοητικὸν μέσον ὅρον, ἐνὸς γαλλικοῦ χωρίου τῆς σήμερον.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ὁ πολὺς Μπάλτουϊν, πρῶν πρωθυπουργὸς καὶ νῦν ὑπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὁ δαθὺς οὗτος νοὸς καὶ ἐξωραϊσμένος ἄμα ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν κλασσικῶν Πολιτισμῶν, εἰς ἕνα τοῦ λόγον θαυμάσιον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Ἐταιρείαν τῶν Κλασσικῶν Σπουδῶν τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας εἶναι Ἐπίτιμος Πρόεδρος, καθώρισεν τὸν ῥόλον ποῦ παίζουν τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ διαμάντια εἰς τὰς τύχας μῆς χώρας, ἡ λάμψις τῶν ὁποίων ἀσπὶ ἀφάνταστον λαμπάνουσιν ἐπίδρασιν διὰ τὴν ἀνέψωσιν τῶν λαῶν.

Καὶ τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ διαμάντια εἶναι οἱ μεγάλοι χαρακτήρες, διὰ τῶν ὁποίων «ζυμοῦνται τὸ φύραμα», κατὰ τὴν ἐπιγραμματικὴν φρασεολογίαν τοῦ κ. Μπάλτουϊν, χρησιμεύουν τοῦτέστιν ὡς πρῶτον διὰ νὰ ζυμωθῇ τὸ ἄλφρυ. Καὶ προσέθεσεν ὁ πολὺς Μπάλτουϊν:

«Ἐπὶ τῆς πλάτης τῶν χαρακτήρων τούτων ἐστηρίχθη τὸ μέγα βάρος τῆς Ρωμαϊκῆς Κοσμοκρατορίας. Καὶ εὐτυχῶς τοιοῦτοι χαρακτήρες, ἐπεῖταν μὲ δικαίαν ὑπερφάνειαν ὁ πολὺς Μπάλτουϊν, ὑπάρχουν σήμερον καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, τοιοῦτοι χαρακτήρες δυνάμενοι νὰ βαστάσουν τὸ ἄλφρυ τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας».

Εἶναι λοιπόν, κατὰ τὸν σοφὸν Μπάλτουϊν τὸ «Ἄλφρυ καὶ τὸ «Ἐμμεγα πάσης χώρας ποῦ θέλει νὰ κἀμῃ ἀνιῶσαν σταδιοδρομίαν, οἱ χαρακτήρες τῆς.

Καὶ γεννᾶται ἡδὴ εὐλόγως τὸ ἐρώτημα: ὑπάρχουν καὶ ἐν Ἑλλάδι τοιοῦτοι χαρακτήρες δι' ὧν θὰ ζυμωθῇ τὸ φύραμα; ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ παραδειγματίζεται ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑπάρχουν κατὰ πόλιν καὶ πόσον πειρασμὸν ἔχουν νὰ παλαίσουν διὰ νὰ κρατηθοῦν εἰς τὸ ἥθικόν ὕψος των, δια νὰ μὴ χαλάσουν; Εὐρισκόμενοι ἐν τῇ μέσῃ μῆς φρικταῆς ἡθικῆς καταπτώσεως, ποῦ νὰ στηρίχθουν;

Εἶναι εὐθετός, χρηστοί, τίμιοι; περιφρονοῦνται, ἀγνοοῦνται. Ἐδίπλωσαν λίγο τὴν χρηστοτητά τους; ἔγιναν φαῦλοι, ἐκδιστάται, ἀσυνείδητοι; ἡ πανταχοθεν περιποίησις τοὺς ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας τῆς.

Ἀλλ' ἀπέναντι τῆς θλιβερᾶς εἰκόνης τῆς καταπτώσεως πόσῃ μεγάλωσεν ψυχικὴν ἀντοχήν, πόσῃ ἐξαιρετικὴν δυνάμιν χαρακτήρος πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ χρήστος ἀνθρώπος δια νὰ μὴ καμφθῇ, διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς χρηστότητός του ἀλύγιστος; Ἀλλ' οἱ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρ' ὅντες, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νὰ εἶναι—καὶ χωρὶς τὸν μεγάλον ἥθικόν λόγον, ἀλλὰ καὶ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον των—οἱ πα-

ραστάται, οἱ ἐδραιῶνται τῶν μεγάλων χαρακτήρων, εἶναι οἱ ἀρνητικοὶ πολλοί· μὲν τῶν διὰ τῆς ἀδιαφορίας των. Εἰς μόνα τὰ ἀτομικὰ τοὺς συμφέροντα ἀποβλέποντες, νομίζουν δι' τὰ ἀσφαλίσουν ἐὰν ἀποστομώσουν τοὺς θρασεῖς, τοὺς φαῦλους, τοὺς ἐκδιστάται. Ὅσον γὰρ τοὺς ἄλλους, τοὺς χρηστοὺς, τοὺς σεμνοὺς, τοὺς μὴ καταδεχομένους νὰ ἀπιστήσουν πρὸς τὴν συνείδησιν των, πρὸς τὴν ἡθικὴν σεμνότητά των, ὡς ἀκινδύνους δι' αὐτοὺς, τοὺς ἀγνοοῦν. Αὐτοὶ μόνον στὸν φέρον ὕπαικον. Ὅσοι δημοσιογράφοι σεβόμενοι ἑαυτοὺς καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀπαστολήν τους, διεξήγαγον τοὺς ὠραίους ἀγῶνας τῶν ἀφ' ὧν ὄψην, ἀπέθαναν εἰς τὴν ψάθαν. Οἱ μὲν παράγοντες τῆς κοινωνίας, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἠγνόησαν, τὸ δε πλῆθος δὲν τοὺς ἠνέχον. Ὅσοι ἐξεπρόνευσαν τὸν καλὸν τους, ἐπούλησαν τὴν συνείδησίν τους καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν δυνάμιν τους, ἐκατοίκησαν εἰς ἰδιόκτητα Μέγαρα.

Ἀλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνωτέρω παράγοντες, οἱ ἀδιαφοροῦντες διὰ τοὺς χρηστοὺς χαρακτήρας ὡς ἀκινδύνους εἰς αὐτοὺς «κάνουν τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον». Διότι ἐὰν δὲν διατρέχουν τὸν ἀμεσον κίνδυνον νὰ τοὺς στραπατσάρῃ ὁ θρασὺς ἐκβιαστής, διατρέχουν ὅμως ἑμμέσον τοιοῦτον πολὺ μεγαλύτερον καὶ τὸ χειρότερον μᾶζι μὲ αὐτοὺς καὶ ἡ χώρα ὅλη. Διότι χωρὶς χαρακτήρας χρηστοὺς καὶ δυνάτους ὁποδεῖ, ματίζοντας τοὺς πολλοὺς μὲ τὸν ἀφ' ἑαυτῶν σεβασμὸν τῆς ἐννόμου τάξεως καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐκοσμίας, ὁ ἀνεμὸς τῆς ἀναρχίας θάττον ἢ βράδιον θὰ ἐπιπνεύσῃ ἀκράτητος καὶ θὰ τὰ σαρώσῃ ὅλα. Ἀλλ' οὐτε τὰ προμηνύματα τῆς, τὰ ὅποια βροντοφωνεῖ ἡ τόσον προκλητικὴ ἐμφάνισις τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ ὀλισμοῦ τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ δῆλως τέλος τῆς δημοσπονδίας τῶν «εἰσμου» δὲν τοὺς ἀφύπνησαν ἀραγε ἀκομή ἀπὸ τὸν μακάριον ὕπνον τους; Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως τὸ πᾶγμα παρὰ διὰ τοῦ αἰωραίνε· Ἐκείνος ὃν βοῦλεται ἀπωλέσασιν».

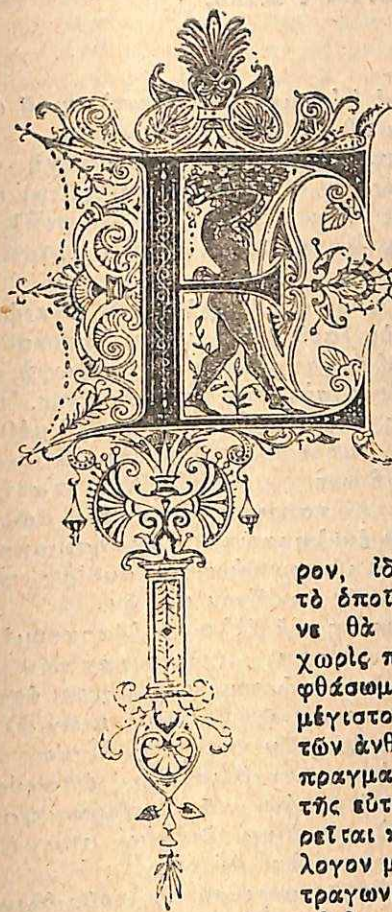
Αἱ ἀνωτέρω σκέψεις δὲν προέρχονται ἀπὸ κανένα Οὐτοπιστὴν ἢ ἀνισόρροπον παρατηρητὴν, ἀλλ' ἀπὸ μίαν αὐστηρὰν ἐπισκόπησιν τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, ἀπὸ μίαν αὐστηρὰν ἐπακριβήν ἐστάθμισιν τῶν ἡθικῶν, τῆς ἐν λόγῳ πραγματικότητος ἀπέψων ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἐπακριβῆς ἦτο καὶ ἡ ἀπὸ τὸν κ. Δροσόπουλον ἐνώπιον τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης πρὸ ἡμερῶν γενομένη ἐστάθμισις τῶν ὀικονομικῶν ἀπέψων τῆς ἰδίας πραγματικότητος.

ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΙΝΑΙ
εὐφυτο
εἰς
εὐ
τυχία
εἰς
τὸν
ἀνθ
ρω
πον.
Ἀλλ
εἰς
τὸ
πα
ρ
δ
ν
σημα
ν
ἐξελί
ε
ως
τῆ
ς
ἀνθ
ρω
π
ότη
τας.
ἡ
εὐ
τυ
χ
ία
θεω
ρε
ι
ται
ὡ
ς
αἰ
ον
δυν
ει

ρον, ἰδεῖσθες εἰς τὸ ὅποιον πάντοτε θὰ τείνομεν, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ φθάσωμεν. Διὰ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, ἡ πραγματοποίησις τῆς εὐτυχίας θεωρεῖται κατὰ τὴν ἀνάλογον μὲ τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου ἢ τὴν ἐ-

φεύρεσιν τοῦ ἀεικινήτου.

Ἡ κυριώτερα δυσκολία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ δυνηθῶμεν νὰ καθορίσωμεν σαφῶς καὶ ἐν ἐπιγνώσει εἰς τί ἔγκειται ἡ εὐτυχία δι' ἡμᾶς. Διότι δι' ἕκαστον ἀνθρώπον ἡ ἐννοία τῆς λέξεως εὐτυχία εἶναι διαφορετικὴ, τοῦτο δὲ εἶναι φυσικόν, διότι ἕκαστος βλέπει τὴν ζωὴν μέσω τοῦ πρίσματος τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, τῆς διανοητικότητός του, τῆς μορφωτικότητός του, τοῦ χαρακτήρος του. Διὰ μίαν ἐλαχίστην τάξιν ἀνθρώπων ἡ εὐτυχία ἔγκειται εἰς τὸ Καλόν, τὸ Ὁρατόν, τὸ Ἀληθές. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων ἀναζητεῖ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν πλοῦτον, τὸν ἔρωτα, τὴν δυνάμιν ἢ τὴν δόξαν. Διὰ μίαν μετὰ τὴν ἐπίσης μερίδα ἀνθρωπότητος ἡ εὐτυχία εἶναι ἡ καλλιτέρευσις τῶν ὄρων τῆς ζωῆς τῆς.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ ἀνθρώπος τὴν εὐτυχίαν παντοῦ ἀναζητεῖ, διατὶ τόσον ὀλίγον τὴν εὐρίσκει, ὥστε νὰ τὴν θεωρῇ εὐκριν ἀπραγματοποίητον. Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν διαστᾶ νὰ ἀπαντήσω μὲ τὰ λόγια τοῦ Paul Cl. Jagot «Ἡ ἀγνοία εἶναι πηγὴ παντὸς κα-

κοῦ, ὁ μέγας ἐχθρὸς, τοῦ ὁποῦ τὰ ὅματα εἶναι ποιοσώτερα ἀπὸ δ-λυν τῶν πολεμῶν μαζί».

Καὶ πῶς θὰ ἦτο διαφορετικὰ; Λαμβάνομεν μίαν ἐπιπόλαιον μόρφωσιν καὶ ριπτόμεθα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς. ἀνίκανοι νὰ ἴδωμεν σαφῶς, τόσον ἐντὸς μας, ὅσον καὶ γύρω μας. Ἐκλαμβάνομεν τὰς αὐταπάτας μας ὡς πραγματικότητας. Δὲν γνωρίζομεν νὰ κυβερνήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ὑφιστάμεθα μᾶλλον παρὰ διευθύνομεν τὰς σκέψεις, κλίσεις, ἐντυπώσεις, αἰσθημάτων, ποῦ γεννῶνται μέσα μας. Χίλιαι ἐσφαλμέναι ἰδέαι ποῦ ἔχουν πέρας εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς ὁπο-δύναται νὰ τὰς ἐξελέγξωμεν. Χίλια διάφορα ρεύματα κινῶνται ἀκαθόριστα μέσα μας. Εἰς τὴν περίερον δὲ ἀκριβῶς ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τίθενται αἱ βάσεις τῆς ζωῆς μας, δὲν γνωρίζομεν οὐδ' ἡμεῖς αὐτοὶ τί ἐπιζητοῦμεν.

Τὸ κριτήριόν μας ἀκόμη, τὸ μόνον φῶς μας, ὁποῖον ἐμπιστοσύνην δύναται νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ; Δὲν ἐπιθυμοῦμεν διακαῶς πράγματα, τὰ ὅποια, ὅταν ἀποκτήσωμεν μᾶς ἀφίχθουν ἀνικα-νοποίητους ὅσον καὶ πρὶν; Δὲν ἠσθάνθημεν ἑαυτοὺς δυστυχεῖς μὴ ἀποκτή-σαντες πράγματα διακαῶς ἐπιθυμοῦμενα, ἐνῷ ἐκ τῶν ὑστέρων αἰσθάνομεν, δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἡτο εὐτόχημα δι' ἡμᾶς;

Καὶ ἐνῷ ἡδὴ τὸ ἐσωτερικόν μας σκότος εἶναι τόσον βαθύ, διότι οὐδὲν πραγματικὸν φῶς μᾶς δίδεται, ἐπι-δρῶν ἐπίσης ἐπὶ τῆς ζωῆς μας αἱ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν τὸ ἀτομόν μας ὅταν ἀρχίζομεν νὰ λαμβάνομεν συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας. καὶ διὰ τὰς ὁποίας οὐδὲν ἔλμεθα ὑπεύθυνοι. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐξελέξε τὴν οἰκονομίαν του, τὴν ἀρχικὴν μόρφωσίν του, τὸ περιβάλλον του, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, τὰ ὀλικά του μέσα. Εὐρίσκωμεν τὸν ἑαυτόν μας κἀτοχον διανοητικῶν, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν προσόντων καὶ ἐλαττωμάτων. Πολλὰκις δὲ εἰς τὴν πορείαν τὴν ὁποίαν δλόκληρον τὸ εἶναι μας ποθεῖ ἀντιτίθενται αἱ ἀρχικοὶ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους εὐρέθημεν.

Ποῖος δὲν ποθεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅλα τὰ καλὰ, τὸν ἔρωτα, τὸν πλοῦτον, τὴν δυνάμιν τὴν δόξαν; Ποῖος δὲν ἀρχίζει τὴν ζωὴν του μὲ τὰ ὡραιότερα ὄνειρα, καὶ ἐν ταῦτοις πόσα ναυάγια, πόσων ἰκάρων πέφτουν αἱ φτεροβγες, μόλις ἀρχίζουν τὸ πτεγμά

των! Πόσα συντρίμια κρύβει μέσα του ὁ ὠκεανὸς τῆς ζωῆς! Οἱ ἐπιπόλαιοι ἔχουν ἴσως τὴν ἐντύπωσιν, δι' αὐτὰ εἶναι ὑπερβολαί, ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν τὰ βλέπουν. Ἀλλ' ἡ ἐπιπολαιότης πλη-ρώνεται ἀκριβῶς σήμερον ἡ αὔριον, πληρώνεται μὲ τὴν ψυχικὴν δυστυ-χίαν, ἂν ὅχι κάποτε καὶ μὲ τὴν ὀλκήν!

Ἡ Ἐπιστήμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀρχῆς δι' ἡ ἀνθρωπίνην κακοδαι-μονίαν ὀφείλεται στὴν ὀλκήν σκαλιὰ, ἐπολλαπλασίασε τὰ μηχανικὰ μέσα ποδὺς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Κανείς όμως δὲν θὰ ἰσχυρισθῇ, δι' ἡ ἀνθρωπότης σήμερον εἶναι εὐτυχέστε-ρα ἀπὸ ἄλλοτε. Τοῦναντίον ὅλα τὰ λαμπρὰ ἐπιστημονικὰ μέσα ποῦ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐδημιούργησε, ὁ ἀνθρω-πος τὰ μεταχειρίζεται διὰ τὴν ἀλλη-λοκαταστροφὴν. Ἡ παιδεία σήμερον εἶναι ὑπὲρ ποτε διδεδομένη. Ἐναβρὺ νόμῃθαι νὰ ὀνομάζωμεν τὸν 20ον αἰῶνα. αἰῶνα τοῦ φωτός. Ὅμως μόνον ἕνας τυφλὸς δὲν βλέπει, δι' ἡ σήμερον περισσώτερον παρὰ ποτὲ, τὸ συμφέ-ρον ὑπὸ τὴν ὠμοτέραν καὶ ἀηδεστέ-ραν μορφήν του, εἶναι ὁ μόνος σχε-δὸν ρυθμιστὴς τῶν σχέσεων τῶν κρη-τῶν, τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν ἀτόμων. Μία φρενίτις πολιτισμοῦ ὅπως-ὅπως μαίνεται. Ἡ ἐξυπνότητις τῶν χυδαί-οτέρων ἐνατίων εἶναι ὁ μόνος προο-ρισμὸς τοῦ μεγίστου μέρους τῶν ἀν-θρώπων. Περισσότερον παρὰ ποτὲ οἱ ἀνθρωποὶ ἐμοιάζουν σήμερον ὡς πλοῖα εἰς παραγμένον, ὠκεανὸν μὲ μεθυσμέ-νον κυβερνήτην. Εἶναι ἐκπληκτικόν δι' ἡ ὑπάρχουν τόσα ναυάγια;

Εἶναι ἐκπληκτικόν, δι' ἐλάχιστοι πλέον πιστεύουν εἰς τὸ δυνατόν τῆς εὐτυχίας; Καὶ ὅμως ἡ εὐτυχία εἶναι δυνατή. Καὶ ἐπειδὴ ἡ διαβεβαίωσις μου αὐτὴ ἴσως νὰ μὴν πείθῃ τοὺς ἀ-παισιοδόξους καὶ τοὺς ἀπογοητευμέ-νους τῆς ζωῆς, τοὺς διαβεβαίω δι' εἶναι πάρομα καὶ πεπότησις μεγί-στον συγκρότημα πνευμάτων ὡς τοῦ τοῦ Jules, Payot, τοῦ Jagot, τοῦ Marden, τοῦ Eymien κλπ. κορυ-φαίων ψυχολόγων καὶ θαθῶν μελε-τητῶν τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ εἶναι ἐπι-στήμη. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς σωστῆς διαρργανώσεως τῆς ζωῆς.

Ἐκεῖνο ποῦ κάνει τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἄλλου δὲν κάνει τὴν ἰδικήν μου καὶ τ' ἀνάπαλιν. Αἱ αὐτὰ τὰ «Ἐνθὺ σαυτὸν» εἶναι ἡ μόνη δόσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ κτίσωμεν τὸ ἐσω-τερικόν ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν εὐτυχίαν.

ΟΙ ΠΑΓΕΤΟΙ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

ΓΕΝΕΥΗ 30 Φεβρουαρίου). 'Επάνω εις την παγωμένη ακτή της λίμνης τοῦ Λεμάν, μιά πνοή ἐλπίδος πλανᾶται καὶ μεταδίδεται ἀπ' τῆς Διάσκεψης τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ἡ Γενεύη ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς Διασκέψεως εἰς τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴν ἔχει περὶ τοῦ ἐθνικοῦ Ἑλβετικοῦ Συμβουλίου εὐρίσκειται σὲ μιὰ νευρική καὶ ψυχολογικὴ κίνησι ἀσυνήθη στὴ ἐποχὴ αὐτὴ τῶν παγετῶν, ποῦ τὸ Λεμάν ὁρος εἶνε σκεπασμένο ἐλδοκλήρο ἀπὸ τὸ χιόνι χωρὶς κανέν σημεῖο Ἀνοιξέως.

Μιά ἄλλη ἀνοιξή ὑποθετικὴ μόνον τῆς φέρνουν τὰ χελιδόνια τῆς Διασκέψεως τὸ πλῆθος τῶν ἀντιπροσωπεύων ποῦ περιμαζεύθησαν ἐδῶ ἀπὸ τὰ πέρατά τοῦ κόσμου διὰ νὰ συσχεθῶν διὰ τὴν παγκόσμιον κρίσιν! τὸν Ἀφοπλισμὸν καὶ τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ οὗτο ὅπου ἐπὶ αἰῶνας ἐθεώρησαν ἡ ἀνάγκη τὰ ἔθνη. Ἐκεῖνο τὸ ὅπου ἐγαλοῦρησε τὴν ἀνθρώπινον ἐγώτισμόν καὶ ἀπλησίαν καὶ ἄλλοτε τὴν σκληρὴν ἀνάγκην τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ κακὸν ἐκεῖνο ποῦ ὤνησαν μεγάλα πνεύματα—ὅπως συνηθίζε· νὰ τὰ νομάζει δὲ κοινωνικὸς ἀνθρωπός—ὡς μέσον ἀμύνης ἀπελευθερώσεως κατὰ κτήσεως ἐκδικήσεως· προδῶν ὑπεροχῇ· ἐκεῖνο τὸ ὅπου ἡ πολιτικὴ τὸ μίτεχειρίσθη δὲ τὸ μόνον μέσον συγκρατήσεως τῆς εἰς στιγμὰς κρίσεως.

Τὸν πόλεμον, ἔρχεται ἡ διάσκεψις τοῦ ἀφοπλισμοῦ νὰ τὸ καταργήσῃ νομίζουσα ὅτι θὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἀλλήλοσπαργμόν καὶ τὴν ἐξόνωσιν καὶ τὴν οικονομικὴν χρεωκοπίαν.

Ἐάν παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν ποῦ προξενεῖ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην δλων τῶν χωρῶν τὸ ἀνοιγμα τῆς διασκέψεως αὐτῆς θὰ πεισθῇ ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος μοναδικοῦ εἰς τὰ Παγκόσμια χρονικά ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εἴδῃ ὅτι κατ' οὐσίαν πρόκειται περὶ γεγονότος δημιουργουμένου ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν ποῦ εὐρίσκειται ἡ Διοίκησις τῶν Ἑθνῶν ἐμπεισιευμένη εἰς τὰ χεῖρια πολιτικῶν καὶ κεφαλαιακρατικῶν στοιχείων συνεργαζομένων διὰ τὰ ἱδια πρωτίτως συμφέροντα καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένων νὰ δημιουργήσῃσαν ριζικὰς ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεις τοῦ οικονομικο-κοινωνικοῦ συ-

στήματος τελείως ἀτομικιστικοῦ καὶ ἐλαττωματικοῦ πρὸς τὸ σύνολον τῶν μαζῶν καὶ τάξεων τοῦ Ἑθνους.

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν ὡς παγκόσμιον ἱδρυμα δημιουργήσαν ἀρκετὰς ἐλπίδας μέχρι τῆμερον πρὸς καλύτερεύσιν τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἦτο ἐν διαλύσει εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν καμπὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἂν ἐλυποφύχει καὶ ἀπεσιώπα τὴν κατάστασιν.

Αὐτὴ ἡ αἰσχρὰ πραγματικότης θὰ ἐξεβίαζε τὸ ἱδρυμα ἐκ τῆς ἀδρανεῖας τοῦ ἐάν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸ γόητρόν του καὶ ταυτοχρόνως νὰ μὴ καταποντισθῇ μαζὶ μετὰ τὰ ἐρείπια τὰ ὅπου θὰ ἤδυναντο νὰ δημιουργήσῃ μιὰ τοιαύτη ἐγκατάλειψις τῶν λαῶν εἰς τὴν τύχην τῶν.

Ἡ σιγὴ εἶνε ἀληθινὰ ἀρκετὰ σπουδαία ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ προβληματικὴ ὅπως ἔλεγε εἰς τὴν προχθεσινὴν του ἀγρόρευσιν ἀντιπρόσωπος μεγάλης δυνάμεως.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἀντέχει πλέον εἰς τὴν ἀφαίμαξιν τῶν πολέμων καὶ τῶν περιττῶν δαπανῶν ποῦ περιζῶνουν τοὺς πομπολογισμοὺς τῶν. Ἄλλ' εἶνε ἀραγε ζήτημα πραγματικῶς οικονομικὸν ἢ οικονομικὴ κρίσις τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἐγράψατε προχθὲς ἕνας γερμανὸς κοινωνιολόγος.—Τὰ ἔθνη πράνματι στεροῦνται σήμερον τῶν οικονομικῶν μέσων καὶ τῶν ἀπαραιτῶν στοιχείων τῆς συντηρήσεως τῶν καὶ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν ἀέργων καὶ ἀπόρων τάξεων τῶν; διὰ δὲ τοῦ περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν θὰ καλλιτερεύσῃ ἢ κατὰστασις; Ἀπὸ δλους τοὺς μέχρι τῆς στιγμῆς ρήτορας τῆς Διασκέψεως παρουσιάζ-

ζεται τὸ ζήτημα τοῦ ἀφαπλισμοῦ ὡς ζήτημα ἠθικὸν ἢ οικονομικόν.

Διατρέχοντες μιαν πρωτοφανῆ ἠθικὴν κρίσιν ἢ ὅπου ἐκδηλοῦται ὡς οικονομικὴ καὶ δι' ἠθικῶν πύλιν μέσων δύναμεθα νὰ τὴν καταπολεμήσωμεν.

Τὰ φυσικὰ στοιχεῖα δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τοὺς λαοὺς μᾶλλον ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ ἀπέβη διπλασία τῆς παρελθούσης. Ἐν τούτοις τὰ συστήματα καὶ οἱ μέθοδοι τῆς σημερινῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ διαδιώσεως τοῦ ἀνθρώπου κατήντησαν τὴν παραγωγὴν αὐτὴν ὥρον ἄδωρον, ἐγκληματικῶς ἀχρησιμοποίητον διὰ τὴν συντήρησιν κυρίως τῶν πτωχουσῶν μεγάλων μαζῶν.

Ἡ Ἀνισότης ἐξ ἄλλου ἢ ἐξασκουμένη ἀπὸ τὸ σήμερον χρηματοκρατικὸν σύστημα ἐναντι ὠρισμένων τάξεων ἐκτὸς τῶν χειρωνακτικῶν καὶ ἀγροτικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀστικῶν κατέστη ἀγρία τυραννικὴ καὶ καταθλιπτικὴ, ἐνισχυομένων οὕτω μόνον τῶν παρασιτιστικῶν κληρονομικῶν δικαίω στοιχείων κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον.

Διὰ τοῦ μερικοῦ ἢ τοῦ ὀλιγοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς συνεπείας τούτου προερχομένης οικονομίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μεταρρυθμισθῇ ἢ νὰ ἀλλάξῃ ριζικῶς τὸ οικονομικο-κοινωνικὸν σύστημα, νὰ μεταβληθῇ ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ παραδόσεις τῶν ἱθυνόντων, καὶ ρυθμισθῶν καταλλήλως εἰς ἀλλήλῃς νόμοι τῆς ἀτομικότητος καὶ τοῦ κοινωνισμοῦ. Ταῦτο δὲν θὰ ἀπότη μόνον συνθήκας ἀφοπλισμοῦ καὶ εἰρήνης, ἀλλὰ ριζικὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ πρὸ παντὸς θυσίας πολλὰ σοβρὰς ἠθικὰς καὶ ὀλικὰς τῶν ἱθυνόντων καὶ χρηματοκρατικῶν κύκλων παραιτουμένων αὐθορμητῶς καὶ χάριν τοῦ κοινοῦ δικαίου, τῶν κεκτημένων χρηματιστικῶν δικαιωμάτων τῶν καὶ ἀποσυρομένων εἰς δυνατόν τῶν διακρινουσῶν θέσεων τῶν καὶ ἐκλέγοντες αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τοὺς τιμωτέρους καὶ θετικωτέρους πολίτας πρὸς διαχείρησιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Οὕδαμῶς εἶνε δέβαιοι ἂν τὰ ἐξοικονομούμενα ἐκ τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἐκατομύρια θὰ χρησιμοποιηθῶν ἐπωφελῶς ἐν ὅσῳ τὸ αὐτὸ κοινοδουλεῦτικὸν σύστημα τῆς κρατικῆς σπατάλης καὶ φαβοριτισμοῦ καὶ ἐκμεταλλεύσεως, ἐν μέρει τῶν ἐπιτηδεύων τῶν διαφό-

ρων ἔθνων θὰ ἀπορροφᾷ πᾶσαν οικονομίαν εἰτε ἐκ τοῦ ἀφοπλισμοῦ εἰτε ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην οικονομίαν ἐθνικὴν προερχομένην κατὰ τρόπον ὥστε ἡ πλειονότης πάντοτε τοῦ λαοῦ νὰ μὴν εἰς τὴν στέρσιν. Ὡστε ἡ κοινωνία τῶν ἔθνων καὶ ἐντεθεν ἢ Διασκέψις τοῦ Ἀφοπλισμοῦ δὲν θὰ φροντίσῃ μόνον πῶς θὰ ἐξοικονομηθῶν ἀρκετὰ ἐκατομύρια καὶ νὰ ἀποσβῇ πρὸς στιγμὴν ὁ πόλεμος ἀλλὰ πῶς τὰ ἐκατομύρια... αὐτὰ θὰ κατευθυνθῶν εἰς τὰς μάζας ἐκείνας τοῦ λαοῦ τὰς ἐχούσας πραγματικὰς ἀνάγκας· καὶ πῶς διὰ τῆς νέας αὐτῆς οικονομολογικῆς πολιτικῆς θὰ ἐπέλθῃ ἡ παθομένη κοινωνικὴ ἀσφάλεια εἰς ἐξέσωσιν καὶ ἐσορροπίαν δλων τῶν πολιτῶν δλων τῶν τάξεων. Διὰ τῆς ὁποίας μόνον δύναται νὰ ἀποσβῇ πᾶς κίνδυνος ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως.

Αὐτὴ περίπου εἶνε ἡ ἐδῶ ἀτμόσφαιρα τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης ποῦ δημιουργεῖται ἀνεπειρίατος πέραξ τῆς διασκέψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

Ὁ Τύπος τῶν διαφόρων ἔθνων ὁ χρωματίζων τὴν κοινὴν γνώμην σύμφωνα μετὰ τὰς πολιτικὰς ἀνάγκας καὶ φρονήματα τῶν πέραξ αὐτοῦ κοινωνομένων πολιτῶν προσώπων μετὰ τῶν ὁποίων συνοράζεται εἶνε ἀνίσχυρος ἐδῶ εἰς τὴν Γενεύην διὰ νὰ ἐπιδράσῃ καὶ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀπέψεις τοῦ αὐτοῦ δὲ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ἑθνῶν παρὰ τῇ διασκέψει εἶνε ὑποχρεωμένοι ἀναχωροῦντες ἀπὸ τοὺς τόπους τῶν νὰ ἐγκαταλείπωσι ἐκεῖ ἐν μέρος τῆς πολιτικῆς καὶ κομμητικῆς πανοπλίας τῶν διὰ νὰ περιβληθῶν ἐδῶ τὸν σεμνὸν καὶ πάλυν καὶ μανδύαν τοῦ ἀποστόλου τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ Ἀφοπλισμοῦ μὲ κίνδυνον νὰ γίνωσιν ἐκπτώσι τῶν ἱξωμάτων ποῦ κατέχουν.

Πολλοὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἰσορροποῦν τὰς πολιτικὰς γνώμας τοῦ Τόπου τῶν μετὰ τὴν ἀνθρωπιστικὸν σκοπὸν τῆς Κοινωνίας κομμητικοῦσιντες οὕτω τὸ κρίσιμον τῆς καταστάσεως.

Ὅπως δὲ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰσπανίας, Ἑθνὸς Ἑμπολέμου, εὐρισκόμενος μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονος κατὰ τὴν ἀγρόρευσιν τοῦ λέγει τὰ ἐξῆς χαριτωμένα:

«Διὰ νὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ ἀφοπλισμὸς δὲ φείλομεν νὰ ὀπλισθῶμεν ὑπομονὴν ἀνοχὴν καὶ καρτερίαν (ἐλαφρὰ μειδιάματα εἰς τὸ ἀκροατήριον) βλέποντες μακρότερα καὶ ἔχοντες ἐν ἰδεῶδες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας» (ὕποκοφοι ψυθιρισμοὶ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων)

Ὁ Ζαλέσκι τῆς Πολωνίας μετὰ ταῦτα παρουσιάζει εἰς τὸν λόγον τοῦ τὴν ἀνάγκη τῆς προσπάθειας δλων πρὸ παντὸς διὰ τὸν ἠθικὸν ἀφοπλισμόν.

Ὁ Γκράντι ὡς ἀληθὲς φασίστας διατραγοῦσιν τὴν σοφιστίαν καὶ διαμαρτυροῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ἐκθέτει εἰς τὰ δμμηκὰ τῆς διασκέψεως τὴν ἐπὶ 13 δλόκληρα ἔτη ἀνυπαρξίαν θετικῆς ἐργασίας διὰ τὸν ἀφοπλισμὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ χειροτερεύσῃ ἐπικινδύνως τὸ πρόβλημα καταλήγων εἰς τὰς φράσεις.

«Ἄς ἀφήσωμεν τὰς θεωρίας καὶ ἄς ἐλθωμεν ἀντιμέτωποι πρὸς τὴν πραγματικότητα». Ὑστερον ἀρχίζων νὰ ρητορεύσῃ δὲ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἀντιπρόσωποι μικροτέρων ἔθνων οἱ ὅπου εἶνε πρόθυμοι (ἐπειδὴ ἐνριβὸς δὲν ἔχουν ἐπίδρασιν αἱ θυσίαι τῶν) εἰς θετικὰς συγκεκριμένας θυσίας ἀφοπλισμοῦ καὶ τὰς ἐποίας δέχεται μετὰ χειροκροτήματα δλη ἡ διάσκεψις ἐνῶ ἐξω εἰς τοὺς παγομένους δρόμους τῆς Γενεύης ὑπὸ τὴν δρυγμὸν τῶν ὁδόντων διακύνονται ἢ ἰλαρότης εἰς τὰ πρόσωπα τῶν διαβατῶν.

Θ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Ἀποφθέγματα

Οὐδὲν μέγα κατορθοῦται ταχίως τοῦτο εἶναι νόμος τῆς φύσεως.

Τὸ νὰ μὴ ἐμποδίζῃς τὸ κακὸν καίτοι δυνάμενος εἶναι ὡς νὰ τὸ πράττῃς σὺ δὲ ἴδιος.

Δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ καλὸν εἰς δλον τὸν κόσμον, δύναται ὅμως νὰ ἐπιδεικνύῃ πάντοτε καλὴν σὺν.

Ὅπως τὸν σίδηρον κατατρώγει ἡ σκωρία, οὕτω τὸν κακὸν κατατρώγει ὁ ὁ φθόνος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΜΠΝΕΟΜΕΝΟΣ

Πάντα σκιὰς κινεῖται ὁλόγουρά μου καὶ μιὰ πνοὴ ἀναδέβει τὰ μαλλιά μου.

Ἄλλες γέροντες ἀνέρα ἀπάνωθ' ἐμὸν κ' εἶναι τόσο ἀταλὲς ὅπου ποτὲ μου

δὲ βλέπω τὴ μορφήν τοῦ τὴν αἰθέρα. Κι' ἄλλες μοῦ κιάνουν κάποτε τὰ χεῖρά

κι' ἄλλες χορεύουν βάλες ἀγκαλιασμένες κι' ἄλλες στέκουν βουβές — βαθεῖα θλίψη [μένει.

Καὶ ξωθιὲς βιολὶ παίζουν καὶ λύρα καὶ χορεύουν καὶ ἄλλες λευκὲς γύρα.

Σήμερα ἐνῶ στὸ πλάϊ μου κοιτοῦσα σάλεψε μιὰ σκιὰ—κ' ἐσὺ ἦσουν, Μοῦσα!

Ἔτσι, σκιὰς κινεῖται ὁλόγουρά μου καὶ μιὰ πνοὴ ἀναδέβει τὰ μαλλιά μου.

ΦΟΙΒΟΣ ΑΝΑΤΟΛΕΑΣ

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ οὐρανὸς ποῦ δὲν γ. οἰκοῦσε στὰ παλιὰ βροντῇ, ἀστραπῇ, σκοτάδια, ποῦχε τὸ γέλιο τοῦ Ἀπαιλίου, στῶν ξανθῶν ἡλιῶν τὰ φίλά κι' ἀστρα, φεγγά τα δλ γυρά, μέσ' στῆς ζωῆς τὰ βράδια!

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ οὐρανὸς ποῦ τώρα—μυθὸν αὐτοῦ βουβὰ τάγροκαῖα, βουβὰς σφαιρῶν σφαιρῶν, στὴ γαλήνῃ τοῦ ἡλίου καὶ ἀφύσιν τὰ φεγγάρια τῶν καὶ μαύριαν πνεύματα!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

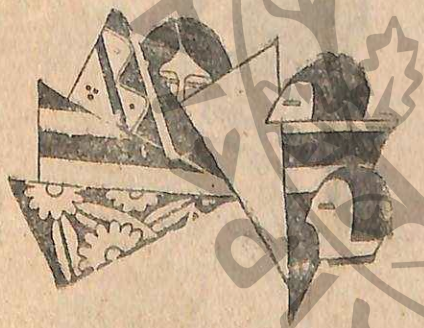
Ἐνὶ πανόμοιο μυστικὸν κρατῶ βαθεῖα μετὰ στήν καρδίαν, κανεὶς δὲν τόχει μάθει... Τὴν ἀνοιξὴ ὁδοσκάσε σὺν τὸ μπουμποῦκι στὰ κλαδιά κι' ἄκμα μὲν εἶναι ἀγνώριστα τάποφυρά τοῦ βάθου!

Τὰχα πῶς κρύβει πνέσμα, ποῖα δύναμι καὶ ποῖα ψυχὴ στὴν ἀκριβὴ τοῦ πλάσι; Μύριες προαίτητες μιλῶν μεσ' στὴ γλυκεῖά μου ἀπαντοχὴ πῶς θὰ μὲν σβύσει τὰ παλιὰ καὶ νέα ζοὴ θὰ πλάσει.

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΑΝ

ТО СКУЛИ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ
ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ

Λένε πως ήταν μαθητής του 'Αναξίμενη: αυτό δεν είναι αλήθεια... Στις Κλασικές βίβλους, πουζήσε τα πρώτα χρόνια του, θάκουσε τα διδάγματα της Μιλησίας Σχολής κι' όπως οί 'Ιωνες φιλόσοφοι ασχολείται κι' εκείνος, στην Έρευνά του, με το φυσικό κόσμο, με τον Ουρανόν και τη γη, το Μεγαλόκοσμο, όπως λέν οι φιλόσοφοι, κατ' αντίθεσι προς τόν Μικρόκοσμο, όπως ονομάζεται ο έσωτετικός κόσμος του ανθρώπου, στον οποίο έστράφηκε η Σωκρατική φιλοσοφία... Μα προς τους άλλους 'Ιωνας φιλόσοφους κι' ίδιος προς της Μιλησία σχολή, έχει μεγάλες αντιθέσεις...

Αυτοί παραδέχονται μιὰ πρώτη ύλη του κόσμου. Το νερό, ο Θαλής, το άπειρο, ο 'Αναξίμανδρος τόν άέρα, ο 'Αναξίμενης, ο 'Ηράκλειτος τη φωτιά... Ο 'Αναξαγόρας την ύλη από τήν όποία αποτελείται ο κόσμος δεν την παραδέχεται μιαν.

Θέλει πολλά στοιχεία, όλα πρώτα κι' άπλά, διαφορετικά στο χρώμα, και όλα άνακατωμένα μεταξύ τους. Κι' όπως ο Ξενοφάνης ο 'Ελιατικός φιλόσοφος, παραδέχεται άκίνητη την ύλη, έτσι κι' ο 'Αναξαγόρας θέλει τα πρώτα στοιχεία άκίνητα, παθητικά, άνώλεθρα άσυνείδητα κι' άναμειγμένα. Κι' άπέναντί τους συνειδητόν, γεμάτο ένέργεια αυθόρμητη, καθαρό κι' άντεξούσιον τόν Νούν, πού δίδει την κίνησιν και την αίστιαν της δημιουργίας.

Κι' αρχίζει ή κοσμογονία με τη δημιουργική πρώτη κίνησι του Νού. Τάκίνητα ταράσσονται, ξεχωρίζουν και περιστρέφονται... γίνεται «περιχώρησις» περιστροφή ύστερα διάφοροι «αποκρίσεις» δηλ. άσχωρηθοί των στοιχείων, από τα όποία σχηματίζονται τα διάφορα μέρη του κόσμου...

Πρώτη «απόκρισις» του κόσμου και του άέρος... τα στοιχεία διαφέρον κατά τις έσωτερικές ιδιότητες... τα πυκνά, τα υγρά τα ψυχρά, τα σκοτεινά και πάντα τα βαριά βελώνονται

πρός το μέσον του κόσμου και πηγνύμενα σχηματίζουν τη γη...

Τάντιθετα τα θερμά, ξηρά, λαμπρά κι' ελαφριά όρμούν προς τα έμπρός και με μιὰ κυκλοτερή κίνηση σχηματίζουν τόν ουρανόν. Όπως άκριβώς γίνεται στο καντήλι πού άνακατώνουμε λάδι και νερό, και το νερό ό; βαρύτερο παίρνει τα κάτω στρώματα του ποτηριού και το λάδι ως άλαφρότερο το επάνω μέρος με τη διαφορά πώς έδω δεν είναι δυο τα στοιχεία παρά άπειρα—ύστερα ξεκονλουθεί ο νοός τις δημιουργικές του κινήσεις... λίθοι άποσπώνται από τη γη και πυρακτούμενοι από τη προστριβή τους με τόν αϊθέρα, γίνονται φωτεινά σώματα και διαλάμπουν τόν κόσμον.

Ο ήλιος είναι μύδρος πεπειρακτωμένος, διάπυρος σίδηρος, ή Σελήνη γήινο σώμα, με λόφους και πεδιάδες βουνά και φαράγγια πού το φώς της δανείζεται από τόν ήλιο... Είναι μεγάλη πιδ μεγάλη από την Πελοπόννησο... Τόσο μόνο μπορούσε να φανταστή το μέγεθός της, ο σοφός άστρονόμος πού δεν είχε βέβαια στη διάθεσή του τα τηλεσκόπια και τάλλα έπιστημονικά μέσα των σημερινών άστεροσκοπείων... Η γη είναι πλατειά, και μένει μ' έρωρος στο διάστημα γιατί το βάρος της είναι πιδ άλαφρό από τόν άέρα και γιατί κενό δεν

υπάρχει πουθενά για να πέρη. Κοίλη, έσωτερικά, είναι γεμάτη νερό κι' οι ποταμοί βγαίνουν από τα σπλάχνα τους, μεγαλώνουν άπ' τις βροχές και πλουτίζουν την θάλασσα, πού σχηματίζεται από την ξάτμισι των υγρών, πού βρίσκονται στον άέρα

Οι κομήτες είναι πλανήτες, πού τρέχουν διαρκώς, άφίνοντες φλόγες στο διάβα τους, οι διάττοντες είναι σπινθήρες πού φεύγουν άπ' τόν άέρα.

Ο Γαλαξίας είναι το σύνολον των άστρων πού δεν καταλαμβάνονται από τόν ήλιο... Οι άνεμοι γίνονται από τις λεπτύνσεις πού ή επίδρασις του ήλιου προξενεί στον άέρα... Η βροντές είναι συγκρούσεις κι' ή άστραπές προορ βές των νεφών...

Τα ζώα γεννώνται στην άρχή από το θερμό, το υγρό και το ζωόδες κι' ύστερα τόνα από τ' άλλο.

Τα φυτά έχουν κι' αυτά νούν, ζωοποιόν όπως και ο άνθρωπος και τα ζώα. Έχουν συνείδησι της ζωής χαίρουν κάθε άνοιξη πού αυξάνουν και στολίζονται με φύλλα και με λουλούδια καμαρώνουν σαν έχουν γεμάτους καρπούς τούς κλάδους των και λυπούνται κάθε φθινόπωρο πού πέφτουν τα φύλλα τους και παραδίδονται γυμνά και ξερά στον χειμώνα.

Ο άνθρωπος διαφέρει μόνο γιατί έχει όργανα τελειότερα κι' ο Νοός βοίσκει καλλίτερα μέσα να χρησιμοποιήση στην δημιουργική του ένέργεια... Τα χέρια είναι το μόνο πού ξεχωρίζει τόν άνθρωπο από τα ζώα και τόν βάζει σε τελειότερο επίπεδο γιατί το χέρι εκτελεί τις διαταγές πού ο Νοός επιβάλλει. Έτσι ο Νοός είναι ο κοσμοποιοός θεός ο διακοσμών τα πάντα με πλήρη συνείδησιν. Ο 'Αριστοτέλης μάς λέει πως ο 'Αναξαγόρας έξ όλων των φυσικών φιλοσόφων πρώτος έφάνη νήφων και άνει της τύχης πού παρεδέχοντο οι άλλοι ως αίτια της δημιουργίας έθεσε τόν Νούν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΛΑΣ
 ΙΑΤΡΟΣ
 ΜΕΤΕΤΕΡΕΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

— Έρωτόκριτε ήρθα να σου κάμω μιὰ έρώτηση και θέλω να μ' άπαντήσης άμέσως χωρίς δισταγμό. Είμαι ή δεν είμαι πιά φίλος σου;

Ο Έρωτόκριτος πού δεν περιέμενε τέτοια έρώτηση έβαλε τα γέλια και άγχαλιάζοντας τόν Πολύδωρο τύπε «όχι δεν είσαι φίλος μου. γιατί είσαι κάτι παραπάνω... είσαι άδερφός μου... είσαι ένα κομμάτι από τόν ίδιο τόν έαυτό μου Πολύδωρε.

— Και πως μπορείς να κρύβης από τόν έαυτό σου τις σκέψεις σου και τις άποφάσεις πού παίρνεις; ξανάπε ο Πολύδωρος πού ή άπάντησι του φίλου του στην άρχή τόν είχε τρομάξει κι' ύστερα τόν έγέμισε χαρά.

«Μπορεί να μην έξηρ το μυαλό να πούμε ένός άνθρώπου τι γίνεται, μέσ' στη καρδιά του;»

— «Η καρδιά Πολύδωρε είναι αυθόρμητη και δεν κρίνεται από το μυαλό... Φανερώνει τούς πόθους της προδίδεται λαχταρά και ζητά να την βοηθήσουν... Μα όπως ξέρεις—κι' ήταν πολύ άρτια για μένα—το μυαλό δεν συμφωνεί πάντα με την καρδιά και κάποτε κάποτε ζητά να την ξεγέλαση Συμβαίνει μάλιστα καμιά φορά να της πη και κανένα ψέμμα. "Εί τί λές, και τότες αυτή ή καυμένη αποφασίζει να πάγη μονάχη το δρόμο της και κλείνεται μέσα της και δεν φανεώνει τα μυστικά της. Καταλαβαίνω το παρόνο σου Πολύδωρε κι' έχεις δίκιο. Κάτι έλειψε κι' από μένα τούτες τις λίγες μέρες, πού ζούσα μονάχος μου τις χαρές και τις λύπες μου. Δόσμου το χέρι σου... "Ας μιλήσωμε πάλι σαν πρώτα. Θέλω να ξαναπάρης τη θέση σου στην φιλία μου και να σε ξανανοιώσω κοντά μου, να με μαλλώνης και όμως να μ' άκολουθάς στον κατήφορο πού μου δείχνεις πως τρέχω... Να σ' έχω κοντά μου σαν τότε πού μ' έλεγες τρελλό κι' όμως με συνώδευες τις νύχτες να παίξω το λαούτο και να τραγουδώ κάτω από τα παράθυρα της καλής μου. "Ελα μην είσαι πιά λυπημένος... άνοιξε το στόμα σου έστω κι' αν πρόκειται πάλι να πη; συμβουλές πού δεν θα μπορέσω να τις άκολουθήσω.

— Άκριβώς ήρθα πάλι να σε συμβουλέψω... μά θέλω να μ' άκούσης πύτη τη φορά... άλλωστε τα επιχειρή-

ματα μου είναι δυνατά και θα νοιώσης και συ την αλήθεια τους. Δεν πρέπει να λάβης μέρος στο κονταροχτήπημα Έρωτόκριτε

Ο Έρωτόκριτος πού δεν περιέμενε τέτοια συμβουλή σηκώθηκε όρθιος στάθηκε πλάι στο φίλο του και κυττάζοντας τον κατάματα είπε.

— Να μην λάβω μέρος στο κονταροχτύπημα; και γιατί;

— Γιατί θα νικήσης.

— Μα άκριβώς αυτό θέλω κι' εγώ να νικήσω τί κακό θα πάθω μ' αυτό.

— Θ' άποδειχτής το πιδ γενναίο παλληκάρι της 'Αθήνας.

— Και δεν το χάρεσαι;

— Όχι γιατί ο Ρήγας θα καταλάβη.

— Τί θα καταλάβη ο Ρήγας;

— Πώς έσύ 'σουν πού πάλαιψες και πλήγωσες τα όκτω παλληκάρια της φρουράς του... κι' έσκότωσες τα δυο και τότε θα νοιώση ποιος είναι ο τραγουδιστής πού ζητούσε... κι' όλη ή χώρα θα το νοιώσει μαζί του... κι' οι συγγενείς των σ' οτωμένων θα ζητήσουν εκδίκηση. Κι' ο Ρήγας θ' αναγκασθή να σ' έξορήση, τί λέω εγώ; ίσως πές μου σε βλέπω σκεπτικό και λυπημένο ούτε διαμαρτύρεσαι καν. Βλέπεις πως τούτη τη φορά θα μ' άκούσης.

Ο Έρωτόκριτος κύταξε τόν Πολύδωρο βαθειά στα μάτια, το βλέμμα του ήταν τρυφερό, μα μελαγχολικό, γιομάτο συμπόνια και λύπη.

— Ηρθες να μου παραπονεθής γιατί δεν σ' άνοιγω την καρδιά μου κι' όμως έσύ έρχεσαι με τη δική σου κλειστή και με το ψέμμα πάλι στα χείλη και με πολιτική και διπλωματία κνιάς

να πετύχης το σκοπό σου. "Αν θέλεις ναμάστε φίλοι, λέγε την αλήθεια Πολύδωρε. Γιατί δε θες να κονταροχτηπήσω; Στάσου να σου το πω εγώ. Γιατί θα νικήσω... γιατί αν νικήσω θα φανώ το πιδ γενναίο παλληκάρι της 'Αθήνας, ως έδω έχεις δίκιο. Μα από δω και κάτω αρχίζει το ψέμμα. Ο φόβος σου δεν είναι για να μη νοιώση ο Ρήγας ποιος είναι ο τραγουδιστής και με τιμωρήση. Αυτά δε γίνονται... ο νικητής στο κονταροχτύπημα θα πάρη στεφάνι, δε θα τιμωρηθί. Ο φόβος σου είναι άκριβώς μην πάρω αυτό το στεφάνι από τα χέρια της 'Αρετούσας κι' άναδειχθώ μπρός στα μάτια της 'Αρετούσας κι' άναδειχθώ μπρός στα μάτια της και φλογίσω περισσότερο την καρδιά της και τότε ο κίνδυνος θάνατι πιδ μέγας γιατί θάχης να σβ'νης δυο φωτιές δυο φωτιές, πού ή μιὰ θ' ανάβη περισσότερο, με τη φλόγα της την άλλη. Μα άκουσε καλέ μου φίλε. Δε σ' άδικώ. Τώρα όμως καταλαβαίνεις γιατί δεν μπορώ να σου λέω πιά τις δικές μου σκέψεις. Οι δρόμοι μας δυστυχώς ξεχωρίζουν σ' αυτή την ύπόθεσι. Έσύ θέλεις να με σέρονεις δλο και πιδ μακριά από το Παλάτι, εγώ θέλω δλο και πιδ κοντά να σιωπώ. Έσύ θες να μου σβύσης τη φωτιά της ψυχής μου κι' εγώ τρέφομαι και δροσίζομαι μόνο μ' αυτήν. Καταλαβαίνω πως λογικά έχεις δίκιο πως μπροστά μου χάσκει ένας γκρεμός μα είναι σκεπασμένος με τόσα λουλούδια κι' άναδίδει τέτοιες ευωδίες και σκορπίζει τόσα μύρα πού ή καρδιά μου βλέπει μονάχα το περιβόλι πού τόν σκεπάζει τόν παραδεισο της ευτυχίας και της χαράς πού ύπόσχεται ή έσωτερική θεωρία του. Δεν μπορώ να πιστέψω πως κάτω του κρύβεται άβυσσος κι' άδικα βασανίζεσαι να μάς πείτης "Αν ήξαιρες πόση δύναμι έχει ή έλπίδα για την έρωτευμένη καρδιά. Ο φόβος, ο δισταγμός, ή τρομάρα, ή δισπιστίες σβύνουν με μιὰ σαν χαμγγελάση λιγάκι τρυφερά το λατρευτό προσωπάκι πού με κρατεί σκλάβο του. Και συ το ξέρεις, Πολύδωρε, ή 'Αρετούσα δεν είναι θυμωμένη μαζί μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΛΑΣ
 ΙΑΤΡΟΣ
 ΜΕΤΕΤΕΡΕΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

(Άκολουθεί)

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΠΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ο Ροδόλφος έδεσε από ένα σπάγγο, και κρέμασε από την όψη της όροφης το σαρίκι του και το ανέσυρε κατόπιν γεματο φαγητά. Έπειτα ο ποιητής και η καλλιτέχνης άρχισαν να συνδεδιπνούν ο καθείς εις το δωμάτιον του. Μετά τα δόντια κατεβροχθίζεν ο Ροδόλφος το φαγητόν, και με τὰ μάτια τὴν Σιδωνίαν.

— Άλλοιμανοί! δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ὅταν ἐτελείωσαν τὸ δείπνον τῶν. Χωρὶς εἰς σὰς ὁ στόμαχός μου ἱκανοποιηθῇ, Δὲν θὰ ἱκανοποιηθεὶς παρ' ἑμοῖα καὶ τὴν πείνα τῆς καρδιάς μου, ποὺ τοσοῦτον καίρῳ ἡ ἀμοιβὴ νηστεύει.

— Καυμένο παιδί, εἶπεν ἡ Σιδωνία. Καί, ἀφ' οὗ ἀνέβηκε πᾶν ὅς ἐνα ἐπιπλο, ἔφερεν ἔως τὰ χεῖλη τοῦ Ροδόλφου τὸ χερί της, τὸ ὅποιον ἐκείνος ἐκάλυψε μὲ φιλήματα.

— Ἀχ! ἐφώνησεν ὁ ποιητής, τί ἀτυχία νὰ μὴ μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ κάμνετε ὅπως ὁ Ἅγιος Διονύσιος ποὺ μποροῦσε νὰ φερῇ τὸ κεφάλι του στὰ χεῖριά.

Μετὰ τὸ φαγητόν ἐπηκολούθησε συνομιλία ἐρωτικοφιλολογική. Ὁ Ροδόλφος ἐκίμα λόγον περὶ τοῦ «Εἰς τὸ οὐ» τοῦ καὶ ἡ Σιδωνία ἐζήτησε νὰ τῆς διαβάσῃ τὸ ἔργον. Ἰνυμένους κίους τὴν ὅπην ὁ Ροδόλφος, ἤρχισε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸ δράμα τοῦ εἰς τὴν καλλιτέχνιδά, ἡ ὁποία, γιὰ νὰ παμαιοκοινοῦτὴ καλλιτέτρα, εἶχε καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα βαλμένη πᾶν στὸ κορμὸ της. Ἡ δεσποινὶς Σιδωνία ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ «Εἰς τὸ οὐ καὶ τὴν ἔσαν ἐνα ἀριστοτέλει γῆμα καὶ ὑπεροχὴ τοῦ συγγραφέα, ὅτι μὲ τὴν δύναμιν ποὺ εἶχε εἰς τὸ θέατρον θὰ κατόρθωνε νὰ παιχθῇ τὸ ἔργον τοῦ.

Κατὰ τὴν τρυφερωτέραν σειγμὴν τῆς συνομιλίας τῶν, ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον τὰ ἐλαφρὰ ὡς ἱππότου βήματα τοῦ κυρ Μονέτι.

Ὁ Ροδόλφος μὲν ἐπρόφρασε νὰ σφαλίσῃ τὸν φεγγίτην.

— Πάρε, εἶπεν ὁ Μονέτι εἰς τὸν ἀνεψιόν του, ἐνα γράμμα ποὺ τρέχει ἐνα μήν νὰ τῶρα κατόπιν σου...

— Τί εἶναι πάλιν; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Ἀχ! θεὸς μου! ἐφώνησε, ἔγινα πλούσιος. Αὐτὸ τὸ γράμμα μου ἀναγγέλλει ὅτι ἐλήψα τὸ βραβεῖον τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τῶν ἀνθρωπότητων, τριακόσια φραγκαὶ δόσιον μου γρήγορα τὴν γενθιγμένη μου καὶ τὰ ρούχα μου γιὰ νὰ τρέξω νὰ δρῶμαι τὸς δάφνας μου! μὲ ἀναμένουν στὸ Καπιτώλιον.

— Καὶ τὸ κεφάλαιον περὶ Ἀνεμιστήρων; ἀπὸ τῆς ὁ Μονέτι ψυχρῶς.

— Ἀχ! θεὸς μου, ἐδῶ περὶ αὐτοῦ γιὰ σοβαρότερα πράγματα. Δόσεις μου τὰ ρούχα μου! Δὲν μπορῶ νὰ

βγῶ ἔξω μὲ αὐτὰ τὰ χάλια...

— Δὲν θὰ βγῇς ἔξω παρὰ μόνον ὅταν ἐτελείωσῃς τὸ «Εἰς τὸ οὐ» μου, εἶπε ὁ θεὸς Μονέτι ἐνὶ ἐπιποκλειδῶν μετὰ τὸν Ροδόλφο.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Ροδόλφος δὲν ἐσκέφθη καὶ πολὺ τί εἶχε νὰ πράξῃ.... Ἐδυνε στερεὰ στὸν ἐξώστην ἐνα σκεπασμα ποὺ εἶχε μεταβῇ σὲ σχοινὶ μὲ κόμβους, καί, μολοντὶ ἡ ἀποπειρὰ τοῦ ἦτον ἐπικινδύνος, κατέρηκε δια τῆς αὐτοσεχιδίου αὐτῆς σκάλας, εἰς τὸμα τῆς Σιδωνίας.

— Ποῖος εἶναι ἐφώνησεν ἡ Σιδωνία ὅταν ἤκουσε τὸν Ροδόλφον νὰ κτυπᾷ τὰ γυαλιά.

— Σωπάτε, ἀπήντησεν ἐκείνος, ἀνοίχτε...

— Μὰ τί θέλετε; ποῖος εἶσατε, εἶπαι ὁ Μονέτι νὰ τὸ νοιώσετε. Εἶμαι ὁ συγγραφέας τοῦ «Ἐνδίκτου» καὶ ἴθθα νὰ ψάξω γιὰ τὴν καρδιά μου ποὺ τὴν ἀφήνῃ νὰ πᾶσιν ἀπὸ τὸν φεγγίτην μέσα στὸ δωμάτιόν σας.

— Το καυμένο τὸ παιδί! εἶπε ἡ καλλιτέχνης. Μποροῦσε νὰ τσακίζωσαστε!

— Ἀκούστε, Σιδωνία... ἐξηκολούθησεν ὁ Ροδόλφος δεικνόντας τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβε περὶ ὀλίγου. Ὑπεπεσε ἡ τύχη καὶ ἡ δοξα μου χαμογελοῦν. Πρέπει νὰ μοῦ γέλασῃ καὶ ἡ ἀγάλη...

Τὸ πρῶτ' ὁ Ροδόλφος ἀφ' οὗ ἐφόρεσεν ἀνδρικό κοστούμι ποὺ τοῦ ἐπρομήθευσεν ἡ Σιδωνία, κατερχόμενος νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ σκεπτικὸν τοῦ θεοῦ του... Ἐγέρθη εἰς τοῦ γυμνασίου τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ νὰ λαβῇ τὸ χρυσὸν μεταλλίον τὸ ὅποιον ἐξέφραζε αὐτὸς μ' ἐκατὸ τάλαντα, τὰ ὅποια διετερηθῆσαν περὶ τοῦ ὅσον καὶ τὰ ῥόδα.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα, ὁ κυρ Μονέτι ἔλαβε προσκλησιν ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του δια νὰ παρευρῇ εἰς τὴν «πρώτην» τοῦ «Εἰς τὸ οὐ καὶ τὴν ὅ». Χωρὶς εἰς τὸ τάλαντον τῆς Σιδωνίας, τὸ θεῖμα ἐσημείωσε δέκα ἐπὶ παραστάσεις καὶ ἀπέφερε κέρ-

δος σαράντα φράγκων εἰς τὸν συγγραφέα του.

Ε. ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟΜΑΝΙΟΥ

Περὶ τὰ τέλη Δε ἐμβρίου διανεμήθησαν ὑπὸ τῶν διανομῶν τοῦ ταχυδρομείου περὶ τὰς ἐκατὸν προσκλήσεις, τῶν ὁποίων τὸ μείζονον εἶχεν ἀπακριβῶς ὡς ἐξῆς:

Κύριε,

«Οἱ κ. κ. Ροδόλφος καὶ Μάρκελλος, παρακαλοῦν νὰ τοὺς κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ περάσετε τὸ βράδυ μαζί τῶν, κατὰ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, παρ' ἐμὴν Χρὶς Χριστοῦ γέννητον. Θὰ γέλασετε!

Υ. Γ. Τα νεῖατα περνοῦν.»

Πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς

Μέρος Αον

«Εἰς τὰς ἐπτὰ, θ' ἀνοίξουν αἱ οἴθουσαι ὑποδοχῆς, θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ᾠδὴ σιζήτης.

«Εἰς τὰς ὀκτὼ εἰσοδος καὶ περίπατος ἐντὶς τῶν αἰθουσῶν τῶν πνευματικῶν συγγραφέων τοῦ «Ὁδύνοντος ὄρους», κωμῶδιος ἀπορριφθεῖσιν ὑπὸ τοῦ θεατροῦ τοῦ Ὁδύνου.

«Εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ ἡμίσειαν, ὁ διακεκριμένος μουσικός κ. Ἀλεξάνδρος Σαβρά, θὰ ἐκτελέσῃ ἐλὶ τοῦ κλειδοκρυμματοῦ τὴν μνημεικὴν συμφωνίαν «Ἡ ἐπιτομή» τοῦ κυανοῦ ἐπὶ τῶν τεχνῶν.

«Εἰς τὰς ἑννέα θ' ἀναγνωσθῇ διὰ πρῶτην φορὰν ὑπόμνημα περὶ καταργήσεως τῆς ποινῆς τραγωδίας.

«Εἰς τὰς ἑννέα καὶ ἡμίσειαν, ὁ Γουσταῦς Κολλινός, φιλοσοφὸς ὑπερφύσης, καὶ ὁ Σάββατος θελοῦν συζητήσιν περὶ συγκριτικῆς φιλοσοφίας καὶ μετὰ πωλτικῆς. Πρὸς προληψιν ἐνδεχόμενης συγκρούσεως τῶν δυο ἀντιπαλῶν, θὰ εἶναι δεινὸν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

«Εἰς τὰς δέκα ὁ κύριος Τριστάν, ἀνθρῶπος τῶν γραμμάτων θελαὶ οἰγηθῇ τοὺς πνευματικὰς ἐργατοὺς τοῦ, ὁ δὲ κ. Ἀλεξάνδρος Σαβρά θὰ συνυδουσίῃ τούτον ἐπὶ τοῦ κλειδοκρυμματοῦ.

«Εἰς τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν θ' ἀναγνωσθῇ, δὲ δευτέραν φορὰν, τὸ ὑπόμνημα τῆς καταργήσεως τῆς ποινῆς τῆς τραγωδίας.

«Εἰς τὰς ἑννέα ἀφήγησις κυνηγίου στρουθοκαμήλων ὑπὸ ἔξου πρίν κηπορ.

Μέρος Βον

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ κ. Μάρκελλος, ἱστορικὸς ᾠγράφος, θὰ προτείνῃ νὰ τοῦ δέσουν τὰ μάτια, καὶ θ' αὐτοσεχιδίῃ μὲ γύψον, τὴν συνέταξιν Ναπολεόντος καὶ Βολταίρου εἰς τὰ Ἱλίσια Πεδία. Ὁ κ. Ροδόλφος θ' αὐτοσεχιδίῃ, ἐξ ἄλλου, παραλληλισμὸν τοῦ συγγραφέως τῆς «Ζαίρας» καὶ τῆς μάχης τοῦ Ἀούστερ-λιτς.

Τὴν ἡμίσειαν μ. μ. 12 κ. Γουσταῦς Κολλινός, κοσμικὸς ἀπεκδυόμενος θὰ ἀπομνηθῇ ἀθλητικὸν ἀγῶνα τῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Κατὰ τὴν πρώτην πρωϊνὴν ὠραν θὰ ἀναγασθῇ διὰ τρίτην φορὰν τὸ ὑπόμνημα περὶ καταργήσεως τῆς ποινῆς τῆς τραγῳδίας καὶ θὰ περιέλθῃ ὁ δῖκος ὑπὲρ τῶν τραγικῶν συγγραφέων οἱ ὁποῖοι θὰ εὐρεθοῦν μίαν ἡμέραν χωρὶς ἐπάγγελμα.

Κατὰ τὰς δυο ἡμέρας καὶ καθ' ἑκάστην ποὺ θὰ παραταθοῦν μέχρι πρωΐας, εἰς τὰς ἑξ, ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ τελευταία τραγωδία.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐορτῆς θὰ λειτουργοῦν οἱ ἀνεμιστήρες.

Υ. Γ. Πᾶς ὅστις ἤθελεν ἀποτελῆσθαι ν' ἀναγνώσῃ ἢ ν' ἀπαγγεῖλῃ στίχους, θὰ ἀποδιώκεται παρ' ἐμὴς ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ θὰ παραδίδεται εἰς χεῖρας τῆς αστυνομίας. Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ προσκεκλημένοι νὰ μὴ συναποκοιμῶνται φέγοντες τὰ ὑπολείμματα τῶν κηρίων.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀντίκτυπα τῆς ἀνωτέρας προσκλήσεως ἐκυκλοφοροῦν εἰς τὰ φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικά ὑπόγεια ὅπου ἐπροκάλεσαν ἀναστάσεις.

Ἐν τούτοις μετὰ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν καὶ μερικοὶ ποὺ εἶχαν σφιγμὸν ὡς πρὸς τοὺς πλουσίους ἐπαγγελματίων δυο φίλων.

Πολὺ ἀμφιβόλλως ἔλεγεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σκεπτικιστὰς αὐτοὺς, Εἶχα παρὺ γαστῇ κάποτε εἰς τὰς ἐσπερίδας τῆς Τετάρτης ποὺ ἐδίδεν ἄλλοτε ὁ Ροδόλφος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε καλεῖν νὰ κινήθῃ καὶ ὡς μόνον ἀναψυκτικὸν εἶδεν νερὸ κακοδιυλισμένο καὶ σὲ δοχεῖα πῆλινα.

Αὐτὴ ὁμῶς τῇ φορᾷ, τὰ πράγματα θὰ εἶναι σοβαρότερα, εἶπεν ὁ ἄλλος. Μοῦ ἀνέπτυξε ὁ Μάρκελλος τὸ σχέδιον τῆς ἐορτῆς ἡ ὁποία προμηθῆται πραγματικῶς οὐανομία.

— Θὰ εἶναι καὶ γυναι- μεῖ!

— Ναί, ἡ Εὐφημία, ποὺ βράζει, ἐξήγησε νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς γιορτῆς. Ὁ Σάββατος εἶπε θὰ φερῇ γυναικὲς καθὼς πρέπει.

Ἰδοὺ, ἐν συντόμῳ, ἡ ἀρχὴ τῆς ἐορτῆς ἡ ὁποία τοσοῦτον κατεπληξεν τὸν μπερ- μώσομον ποὺ ζῇ ἐκείθιν τῶν γεφυρῶν. Ἀπὸ ἐνός ἐστὺς περὶ τοῦ Μάρκελλος καὶ ὁ Ροδόλφος εἶχαν προαναγγεῖλῃ αὐτὴν τὴν ἐκτακτὸν ἐσπερίδα ποὺ ἔ-

μελλε νὰ δοθῇ τὸ «πρωσε- σχος Σάββατον» Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἐντὶς τοῦ ἀπὸ βλαστὴν ἀναβλήθῃ ἐπὶ τὴν ἡμέραν τῆς Σάββατος τῆς

λαμπρᾶς ἐορτῆς εἰς τρόπον ὥστε ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμουν δύο βήματα χωρὶς νὰ σκονταψοῦν εἰς τὴν εἰρωνίαν τῶν φίλων τῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ μερικοὶ τῶσον ἀδιακρίτοι ὥστε νὰ προβαῖνον εἰς ᾠδὴς διαμυρτυρίας.

Τὸ πρόγραμμα εἶχε καταντήσῃ πλέον ἀνυπόφορον καὶ οἱ δυο φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ θέσουν ἐνα τέρμα ἐξοφλοῦντες τὰς ὑποχρεώσεις τῶν. Αὐτὸς ὁ λόγος ἐπέβαλε τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀνωτέρω προσκλήσεων.

— Τώρα πᾶν τὸ ζήτημα δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἀναβολήν. ἔχουμε ἐκτεθῇ. καὶ μὲς μένον ἀκόμη μολὶς ὀκτὼ ἡμέρες γιὰ νὰ πετύχουμε τὰ ἐκατὸ φραγκα ποὺ θὰ μᾶς χρειασθοῦν γιὰ νὰ γίνουν ὅλα ἐν τάξει—εἶπας ὁ Ροδόλφος.

— Ἀφ' οὗ μᾶς χρειάζονται, θὰ τὰ πύτουμε, ἀπαντοῦσε ὁ Μάρκελλος. Καὶ μὲ τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνη ποὺ ἐτρεφον εἰς τὴν τύχην, ἐκοιμήθησαν οἱ δυο φίλοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὰ ἐκατὸ φραγκα εὐρίσκοντο ἤδη καθ' ὅσον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀδυνάτου.

Ἐν τούτοις, τὴν παραμονὴν τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἐορτὴν ἡμέρας κ' ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε φθάσῃ ἀκόμη τίποτε, ὁ Ροδόλφος ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτον ἴσως σκοπιμώτερον νὰ ὑποβηθῇ τὴν τύχην ἐάν ἤθελε νὰ ὑποστῇ περιβολὸς ἐάν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα ν' ἀναφθῶν τα πολυφωτά. Καί, διὰ τὴν διακυλοῦν ἀκόμη περισσώτερον τὰ πράγματα, οἱ δυο φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶν τὴν πελτελείαν τοῦ προγράμματος τῆς ἐσπερίδος.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν προέβησαν ἀπὸ περικοπῆς εἰς περικοπὴν ἀφ' οὗ διεγράψαν τὸ ἔργον «γυλισίατα», ἀφ' οὗ ἀνευσερῆσαν ἐπιμαλῶς καὶ περιώρισαν τὸ ἔργον «ἀ ν α ψ υ κ τ ι κ α», τὸ σύνολον τῆς προϋπολογιζομένης δαπάνης, περιωρίσθη εἰς δεκαπεντὶ φραγκα. Ἀλλὰ ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπολοποιήσιν μόνον τοῦ περιβλήματος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ λύσις.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς ἐκτακτὰ μέτρα—εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ἐπ' οὐδανὶ λόγῳ εἶναι δυνατὴ καὶ νὰ ἀναβολή.

— Ἀδύνατος! ἐπανέλαβεν ὁ Μάρκελλος.

— Πόσος καιρὸς εἶναι ποὺ ἤκουσα τὴν ἐξιστόρησιν τῆς μοχλῆς τῆς Στουβιάγκας;

— Σχιδὸν οὐδὲ μῆνας.

— Δυὸ μῆνες; ἔχει ἱκαλῶς. Λογικὴ προέσφαια. Ὁ θεὸς μου δὲν ἐξελογιστὸν νὰ παραπονέται. Θὰ περάσω, λοιπὸν, αὐριο καὶ θὰ ξανακούσω τὴν διήγησιν αὐτὴν κ' ἐτσι, ἀσφαλῶστα, θὰ εἰσπράξω τὸ τάλαντον ἀπὸ τὸν θεόν.

— Κ' ἐγὼ θὰ περάσω ἀπὸ τὸν γέρο—Μέδικον, τὸν παλαιόπαλιν, διὰ νὰ τοῦ δώσω τὸν ἐγκαταλειμμένον Πυρρο—εἶπεν ὁ Μάρκελλος. Θὰ τοῦ παρῶ τα πεντε φραγκα. Ἀλλίστα ὅαν λαρῶ καιρὸ νὰ περῶσσω κ' ἐνα μύλον με ἄλλους τρεῖς πυργούς, ἴσως νὰ τοῦ παρῶ καὶ δεκα φραγκα. Ἔτσι ὁ προϋπολογισμὸς καλὺπτεται.

Οἱ δυο φίλοι ἀπεκοιμήθησαν. Εἶδαν σ' ὄνειρον τοὺς δυὸ κληρονόμους τοῦ Βαλζογίου τοὺς παμκαλοῦς ν' ἀλλάξουν τὶς ἡμέρας ποὺ ἐορνοτο, γιὰ νὰ μὴ στερηθῇ τὴν συντροφίαν τους.

Ὁ Σάββατος ἐπληρώσε πολὺ πρῶτ', ἔπληρε μουσικὰ καὶ ἄλλως νὰ κατασκευάζῃ πνευματικῶς τὸν «Μεσαιωνικὸν Πυρρον», ἔργον ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει κάποιος μετ' ἐπιδόσεως.... Ὁ Ροδόλφος ἐξ ἄλλου, ἔλαβε τὴν ἄνοιξιν εἰς τὸν θεόν τοῦ κυρ Μονέτι, ἔκτακτοῦ ἀφηγητοῦ τῆς ἐκτακτικῆς εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὸν ὅποιον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ὁδολφους παρεῖχε πέντε ἔξ φραγες τὸ χρονο, εἰς δεινὰς περιστάσεις, τὴν ἱκανοποίησιν νὰ καθεταί νὰ τὸν ἀκούῃ ἀφηγούμενον τὰς ἐκτακτικῆς του ἀντι θανείου ὀλίγων χρημάτων τα ὅποια ὁ ἀπόμαχος θερμιοεμπιστοῦς δὲν παρεῖχε μὲ μεγαλὴν δυσκολίαν οὐακὶς ἐγγωρὶς κανεὶς νὰ ἐπιστελνῇ ἐνθουσιασμον μεγαλὸν εἰς τοὺς διηγησὶς τοῦ.

Κατὰ τὰς δύο, ὁ Μάρκελλος μὲ τὸ κεφάλι κατω καὶ φερῶν ὑπο μαλῆς τὴν εἰκόνα τοῦ, συνήνησεν ἐπὶ τῆς πλυντικῆς Καρουνά, τὸν Ροδόλφον ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ θείου του. Ἡ στασις τοῦ ἐπρόδιδε δυσχερετοὺς εἰδήσεις.

— Λοιπὸν, ἐπετρεχες τίποτε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Μάρκελλος.

— Ὅχι, ὁ θεὸς μου ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Μουσεῖον τῶν Βερσαλλίων. Καὶ σὺ;

— Ἐκεῖνο τὸ κτηνὸς ὁ γέρο—Μέδικος δὲν θέλει πᾶν «Πυρρον» γαρειμένους. Μοῦ ζήτησε τὸν «Βορμυδιόν» τοῦ Ταγ- γερ.

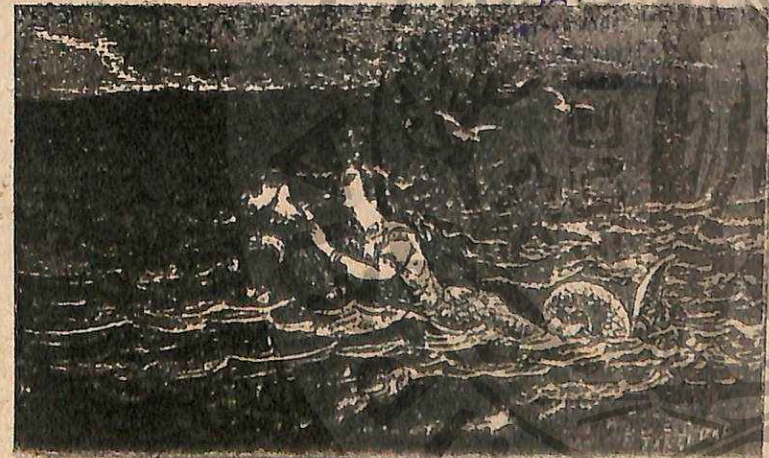
— Πᾶσι κατὰ διαβόλου ἡ ὑπόληψίς μας ἐν δαν δούτῃ ἡ ἐσπερία μας ἀπώπε, ἐφυθυμίσεν ὁ Ροδόλφος. Καί, τὴν αὐτὴν ὁ φίλος μας, ὁ ἰσχυρὸς κηρτικὸς, ἐν τὸν κάμω νὰ φερῇ τὸν αὐτὸν τοῦ λαμῶδου καὶ τὰ μί- κρινα χειροκίτια, στὰ χεῖ- μέν;

Καὶ αἱ δυὸ ἐπέστρεψαν στὸ ἐγκαταλειμμένον ὑπερβολικὸν ἀνιήσιν.

Ἐκείνη τὴν σειγμὴν γειτονικὸν ὄμιλον ἐσθ- μαίνε τρεσπὴν ἀπογευμα- τινὴν.

— Δὲν μᾶς μένουν κα- ρὰ τρεῖς ὥρες, εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΙΣ ΞΑΝΘΕΣ

«Οί άνδρες προτιμούν της ξανθιάς, αλλά πανδρεύονται μελαχρινές: Ήφ' ας αυτή από το περιήμιον έργον της Αμερικανίδος Άντα Λός: «Οί άνδρες προτιμούν της ξανθιάς, ευρίσκειται σήμερα εις την ήμνησίαν διαταξίν. Ξανθιάς και μελαχρινάς την έχουν εξ ίσου εις τα χείλη των. Καί μία πρόσφατος στατιστική που έγινε επί του προκειμένου εις την Αμερικανήν ποσοπεκινώσιν την παρατήρησιν της μυθιστοριογράφου. Επί εκάτω μελαχρινών γυναικών, πανδρεύονται αι έβρομήκοντα έπίτα. Η αναλογία εις δυσμενέστερα διά της πραγματικές ξανθιάς. Επί εκάτω ξανθών μόνον αι πενήταρες άποκαθίστανται.

Εφ' όσον όμως έγινε το πρώτον βήμα προς το βασιλείον των άριθμών, ή λογική συνέπεια εις να επεκτείνωμεν τας στατιστικές έρεύνας μας. Η στατιστική εις ή άκλονητος βάσις της έπιστήμης. Καί εφ' όσον το βιβλίον της Άντα Λός έδημιούργησε ζήτημα—ζήτημα ξανθών και μελαχρινών, ως να μη έφθαναν αι άλλαι διαιρέσεις του ανθρώπινου γένους—μοιραίως το ζήτημα θα κατέληγεν άπό την φαντασίαν της μυθιστοριογράφου εις το έργαστήριον του έπιστήμονος, Σοβαρώτατα. Είς την Εύρώπην υπάρχουν αυτήν στιγμήν πολλά ζητήματα. Επί παραδείγματι ή παγκόσμιος οικονομική κρίσις. Ο ναυτικός άποπισμός. Η διεθνής Τράπεζα Υπήρχαν προπολεμικώς και άλλα μεγάλα ζητήματα. Ποιός ξεχνά το περίφημον άνατολικόν ζήτημα. Όλα αυτά τα ζητήματα ύπ' όρξαν και υπάρχουν άλλα κοντά εις αυτά ύπάρχει και άλλο έα: Το ζήτημα των ξανθών και των μελαχρινών.

Η έπιστημονική έξέτασις του ζητήματος άρχίζει από της κατανόησε των ξανθών και των μελαχρινών επί της γής. Ποσάι ξανθαί, και ποσάι μελαχρινάι υπάρχουν εις τον κόσμον; Ποσάι μελαχρινάι αναλογούν εις μιαν ξανθήν, και τανάπαλιν. Καί έτσι καταστρέφεται μοιραίως καί άφ' έαυτού ό γεωγραφικός χάρτης των ξανθών και των μελαχρινών.

Είναί περίεργον πώ, ή Κοινωνία των Έθνών δεν έσχεν άκόμη την έμπνευσιν να καταστρώσιν παρόμοιον χάρτην. Μάλιστα ή Κοινωνία των Έθνών.

Σας φαίνεται παράξενον; Έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να άγνοήται τας θαυμασίας χαρτογραφικές και έθνογραφικές έργασίας εις τας όποιας έπιδίδεται ή Κοινωνία των Έθνών επί της κατανόησε έπιπλασμαθιματιών φίλων και του Καρκίνου κατά φυλάς και έθνη.

Ο καρκίνος εις ένα έπιστημονικόν ζήτημα. Καί ποιός σας ειπεν ότι και το χρώμα των μαλιών δεν εις άλλο ένα; Όσοι παραξενεύονται θα πη ότι άφίνουν κα τους διαφύγγα ή έπιστημονική σημασία του ζητήματος.

Αί πατρίδες του μελαχρινού

Και όμως οι έπιστήμονες άσχολούνται με αυτό το ζήτημα. Ξανθαί μελαχρινάι.

Ίδού το έπιστημονικόν πρόβλημα. Έκτός έαν νομίζετε ότι πρόκειται περί άπλης ιδιοτροπίας των γυνεων σας: Άλλ' ή έπιστήμη που άνατρέπει εις τα αίτια έλάχιον περιθώριον αφήκει εις τας συμπτώσεις. Τιποτε εις τον κόσμον δεν εις τυχαίον. Το κλίμα και το φυσικόν περιβάλλον επιδρουν και επί της διαμορφώσεως του ανθρώπινου τύπου. Καί εφ' όσον ή ανθρωπολογία ένδιαφέρεται δια το άνάστημα που έχουν κατά μέσον όρον οι άνθρωποι μιας φυλής, εις μοιραίον να ένδιαφέρεται και δια το χρώμα των μαλιών και των ματιών των. Είς την Γαλλίαν ήσυχλήθη επί μακρόν σειράν έτών με το ζήτημα ένας σοφος έπιστήμων, ό Έδμόνδος Μπέυλ, διευθυντής του ανθρωπομετρικου τμήματος καί των άρχων ταυτοτήτος του ύπουργείου της Δικαιοσύνης της Γαλλίας. Με την συνεργασίαν ενός άλλου έπιστήμονος, του κ. Λεόν Μοκ Όλιφ καθηγητού της πρακτικής σχολής άνωτέρων σπουδών και γραμματέως επί της συντάξεως του περιοδικού, όπερ εκδίδει ή «μυροφ λογική έταιρία», πύμμελετά τας μορφας του ανθρωπού, ειχεν έπιχειρήσει επί τη βάση 6652 παρατηρήσεων να καταστρώσιν τους στατιστικούς πίνακας της κατανόησε του χρώματος μαλιών και ματιών του γαλλικού λαού. Επί εκάτον Γάλλων, οι 85 έχουν μαλλιά καστανά. Οι ξανθοί αντιπροσωπεύονται εις την Γαλλίαν, μόνον με μιαν αναλογίαν δωδεκα τοις εκατόν. Καί τα πραγματικώς μαύρα μαλλιά και μάτια με την πτωχην αναλογίαν του ενός επί τοις εκατόν! Οι Γάλλοι, εις, λοιπόν, ένα έθνος καστανών.

Έν αντίθεσει προς την Γαλλίαν, το μαύρον χρώμα των ματιών και των μαλιών πλεονάζει εις όρισμένας μεσογειακάς χώρας, επί κεφαλής των όποιων έρχεται ή Ισπανία.

Θάλετε άληθινόν μαύρο μαλλί, άληθινόν μαύρο μάτι; Εά το εύρετε εις την Ισπανίαν. Η Ισπανία εις ό άληθινός τύπος της μελαχρινής. Είς τα; μεσογειακάς χώρας, όπου πλεονάζει το μελαχρινόν, συμ-

περιλαμβάνεται και ή Ελλάς. Άλλοκατά την άκόλουθον κλίμακα: Ισπανία, Ιταλία, Ελλάς.

Η πατρίς του άληθινού ξανθεύ εις ή βόρειος Εύρώπη. Για να συναντήσετε το ξανθόν πρέπει ν' άναβητε προς την Σουηδίαν, προς την Νορβηγίαν. Πράγμα που δίδει εις τους ξανθούς, και ιδίως εις τας ξανθάς, το δικαίωμα να καυχήθουν, ότι το ξανθόν στέκεται.. ύψηλότερα,

Τα μαύρα μάτια εις σπάνια...

Άλλ' ό δόκτω Λεόν Μοκ Όλιφ δέν περιώσισε τας παρατηρήσεις του μόνον εις τους Γάλλους και ιετούς Παρισινούς. Βίς τα άρχεα της δικαστικής ταυτότητος δέν εις μόνον την ευκαιρίαν να μελετήση επί δεκα έτη τα δελτία ταυτότητος δεκα χιλιάδων Ευρωπαίων, έγκληματιών. Με την ιδίαν μεθοδικότητα και το αυτό σύστημα, προσβή και εις την μέτρηση και παρατήρησιν πέντε χιλιάδων περιπου Ευρωπαίων, που ήσαν περαστικοί από το Παρίσι.

Καί σχετικώς με τους λατινικούς λαούς κατελήξεν εις μιαν γενικήν παρατήρησιν. Καί εις αυτήν άκόμη την Ιταλίαν, καί εις αυτήν Ισπανίαν, το έπικρατούν χρώμα των ματιών εις το καστανόν. Καταργείται, λοιπόν, ή παρατήρησις που εκάμαμε όλίγο παραπάνω. δέν ειπαμεν, ότι άληθινόν μαύρο μαλλί, και φλογερά μαύρα ματιά θα τα εύρετε εις την Ισπανίαν; Σωστά. Όλο αυτό τα ειπαμε και ούτε πρόκειται να τ' άναίρεσωμεν. Άλλ' ή έπιστήμη εις άσσηγή εις το ζήτημα των ταξινομήσεων. Εκείνο που κοινώς λέγομεν μαύρα ματιά και μαύρα μαλλιά εις όια τον έπιστήμονα άπλη αποχρώσεϊ του καστανού προς το βαθύτερον. Τί περιάξει; Έάν προικείται να θανύσσετε δύο φλογερά μαύρα μάτια και έιστε λάτρες του μελαχρινού, δέν θα τα έξέτασσετε με την διάθεσιν... όφθαλμιάς; Καί εάν έχετε την διάθεσιν, αυτά τα μάτια να διακρίσουν... θα έχετε την φιλ. δοξίαν να διακρίσουν εξ αίτίας σας, από έρωτα. Όχι διαισθητικώς, να τους σταθετε κολληγίον, διό τον έπιστήμονα, τον ειδικόν ανθρωπολόγον και τον ειδικώτερον «μορφολόγον», το πράγμα διαφέρει: Εάν εις την Γαλλίαν και το Βέλγιον πλεονάζητε άνοιχτόν καστανόν χρώμα, εις τα μαλλιά και τα μάτια, εις την Ισπανίαν και την Ιταλίαν—προσθέσατε και την Ελλάδα—πλεονάζει το σκοτεινόν καστανόν.

Άπολύτως: Εκεί, όπου έσείς βλέπετε χρώματα, ό έπιστήμων βλέπει αποχρώσεις! Εκεί, όπου έσείς φανταζεσθε την Ισπανίαν, την Ιταλίαν ως παρτίδας του άληθινού μελαχρινού, του πραγματικού μαύρου χρώματος μαλιών και ματιών—ένος μαύρου πετρών κορακιος—ή ή έπιστημονική παρατήρησις τας παραδέχεται μόνον κατ' μιαν αναλογίαν 2,45 επί τοις εκατόν δια την Ισπανίαν, καί 2,20 δια την Ιταλίαν. Τα μαύρα μαλλιά και τα μαύρα μάτια εις σπάνια.

Το μαύρον αυτό που εις σπάνιον με-

ταξύ αυτών άκόμη των μεσημβρινών μεσογειακών λαών της Εύρώπης εις κανών μεταξύ όρισμένων Άσιατών, όπως οι Ιάπωνες.

Το μαύρον χρώμα των μαλιών και των ματιών έν σχεσει με τους λατινικούς λαούς ευρίσκειται εις σέξις αντίστροφως άνάλογον προς το γεωγραφικόν πλάτος. Εφ' όσον το γεωγραφικόν πλάτος βαίνει μειούμενον, το μαύρον γίνεται έντονώτερον. Ο λόγος του «άποχρωματισμού» αυτού, ό όποιος αυξάται άναλόγως του γεωγραφικού πλάτους εις κλιματολογικός ήλιακός. Ο άποχρωματισμός, το ξεθώριασμα που χαρακτηρίζει τα φυτά και συχνα και το ζώα των ύψηλων πλατών και των μεγάλων ύψων, παρατηρείται έπίσης και εις τον άνθρωπον. Αυτός εις ό λόγος που ξανθοί εις συγχρότοι προς την βορειότεραν Εύρώπην, όπως εις χώρας «μελαχρινά», όπως εις Ισπανία και ή Ιταλία. Οι ξανθοί λαοι ταυτίζονται ως έπί το πλείστον μεταξύ των όρεισίων πληθυσμών. Το μελαχρινόν ευρίσκειται πλησιέστερα προς τον ήλιον. Το ξανθόν μακρύρεα. Η ιδεώδης πατρίς των ξανθών θα ήταν... ό βόρειος πόλος. Μήπως δέν υπάρχουν και οι ύποστηρίζοντες, ότι εάν ό Νόμπελς απέμνην εις τον βόρειον πόλον... ήταν δίοι εις Ιταλίας, μελαχρινός και μάλιστα μελαμφοτάτος! Ένας Νάντεν, ένας Άμούντσεν, οι άληθινοί κατακτηταί του Πολού, ήσαν, ως βόριοι, ξανθοί Ούλανθοί, λοιπόν, εις βόριοι. Καί ή ξανθιά, όπως λέγεται κοινώς. καρύες. Άλλ' αυτό πάλιν το λένουν... ή μελαχρινά. Κανθός και μελαχρινός δέν συναντώνται ποτέ. Είς οι δύο αντίθετοι πόλοι του κόσμου!

ΑΣΤΕΙΑ ΛΟΓΟΥ ΧΑΡΙΝ

Ο Κωστιάδης εις ένας δυστυχισμένος ανθρωπος, ό όποιος διαρκώς βρίσκεται χωρίς δουλειά.

Ετε από άτυχία, θέτε από τον χαρτζήρα του, ό κάθε προίσιτάμενος του δι-νει τα παπούτσια από τις πρώτες μέρες.

Άλλ' ό Κωστιάδης έχει ένα μεγάλο προτέλημα. Είς προικισμένος με άφανιστο θράσος. Το τουπέ του δέν έχει όρια. Φαντασθήτε ότι μολονότι τελείως άγρόματος ύπεβαλε κάποτε αίστην να διορίσθι καθηγητής του... Πανεπιστημίου.

Προχθές που βρέθηκε πάλι άεργος, κατεβαίνει πρωί πρωί στο λιμένα, βρίσκει ένα βαπόρι που έτοιμαζόταν να φύγη και παρουσιάζει στον πλοίαρχο ως πιλότος προσφέρων τας υπηρεσίας του.

—Ξέρεις καλά την έξοδο του λιμένος πρωτό ό καπετάνιος;

—Έχει γούστο!

—Ξέρεις τα άβαθή μέρη;

—Έχει γούστο!

—Γνωρίζεις τας ύφάλους;

—Πώς!

Ο πλοίαρχος τιν προλαμβάνει ως πιλότον, καί μολς ξεκινά το πλοίον του έμπιστεύει το πηρολίον. Μετα λίγα λεπτά το πλοίον σταματά με ένα ξηρόν ύπόκωπον κρότον. Είς προσπαθεί.

—Έξυπνέ γλολα, χα, φωνάζει ό Κωστιάδης, να λόγου χακιν, αυτό εις, ύψος.

ΔΙΑΜΑΝΜΙΑ ΑΠΟ ΤΣΟΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Του Κροίσου δέν ζηλεύω τ' άμέτρητα τ' άπλούτη οι τόσοι θησαυροί του μου είνσι περιττοί, τί θα προσθέσουν τάχα στην εύτυχία τούτη το τόσο το χρυσάφι κι' οι θησαυροί αυτοί;

Την κεφαλήν ό Βάκχος όπόταν μου στολίζη με του κισσού τ' ά φύλλα καί άνθη δροσερά. ξεχνώ τον βίον τούτον κι' ό νοός μου φτερουρίζει εις τους άγνώστους κόσμους μ' άφάνταστη χαρά.

Θεότρελλος εκείνος όπου ταλαιπωρείται με ψεύτικες έλπίδες κι' όνειρατα τρανά, τον χρόνον 'που διαβαίνει να έπωρεληθήτε γιατί ή εύτυχία όπίσω δέν γυρνά.

Τα! σεξ όπου με νήμα όλόχρυσο ύφαίνει ή πρόσχαρη Κλωθώ σας τις 'μέρες σας γοργή, ό "Ερωτας με τόση χαρά σας περιμένει μεθύσετε, χαρήτε 'στην πρόσκαρη τή γή.

Γιατί ή μαύρη ώρα εκείνη όταν φθάση 'που οι θνητοί με φόβο πολύ την καρτερούν, χωρίς ν' αντιληφθήτε 'στο χώμα θα σωριάση αυτά 'που έμπροστά σας τ' ά μάτια σας θωρούν.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στους ταύρους δύο κέρατα έχάρισεν ή φύσις γρήγορα πόδια 'στους λαγούς, 'στ' άλογα γύχια έπίσης. Δόντια να κατασχύσουνε τις σάρκες στα λιοντάρι καί δύναμι να κολυμπούν μες' το νερό τ' ά ψάρια.

Είς τ' ά πουλάκια έλαφρές φτερούγες να πετούνε καί εις τους άνδρας φρόνησε μ' αυτήν 'στη γή να ζούνε

Καί όταν τ' ά μοίρασε καί τάχεν αποδώσει έξέχασε των γυναικών το χάρισμα να δώση, καί 'αντι άσπιδά θώρακα καί θέλος καί κοντάρι την έμμορφία τους έδωκε καί την περίσσεια χάρη. Γι' αυτό λοιπόν των γυναικών τ' άφροπλασμένο σώμα νικά αυτό το σίδερο καί τή φωτιά άκόμα.

ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Χ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

Όταν ήμουν πάλαι ποτέ, μαθητής της πρώτης γυμνασιακής τάξεως, καταβάλλων υπερανθρώπων και φιλοτίμους προσπάθειας όπως ανταλλάξω την μητρικήν μου γλώσσαν με την αρχαίαν Ἀττικὴν τοῦ Ξενοφώντος—ἀφοῦ, ἐννοεῖται, προηγουμένως ἀφῆα εἰς τὰ θρανία τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ὅλας μου τὰς παιδικὰς προμηθείας: αὐγά, μενεξέδες, μαρούλια κομμάτια ψητοῦ ἀρνιοῦ, ἀποκομίζων ἀντ' αὐτῶν μέσα εἰς τὴν σάκκαν μου, ὡς, ἴα, θριδάκας καὶ μοιραδὺς ἐφθού οὐδὲς—ἐνθυμούμαι ὅτι, μαζὶ μὲ τὴν δύσπεπτον δοτικὴν πληθυντικὴν τῶν τριτοκλίτων καὶ τὸν θεσπέσιον παρακείμενον τοῦ «φῆρω» ὁ ὁποῖος, ὡς εἶναι διὰ γνωστὸν ἀνὰ πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ Μενίδιον, κάμνει «ἐνήνοχα»!—ἐνθυμούμαι ὅτι ἐσπαζα τοῦ κάκου τὸ ξεροκεφάλῳ μου διὰ νὰ ἐννοήσω τί εἶδους, τέρας εἶναι τέλος πάντων ἐκεῖνος ὁ ἐρμαφροδῖτος «Διαζευκτικὸς Σύνδεσμος» τῆς Γραμματικῆς!

— Διαβολὴ! ἐσκεπτόμην ἰδοὺ δύο λέξεις ἀλυσσοδεμέναις ἢ μιᾷ διπλᾷ εἰς τὴν ἄλλην, ποὺ ἀλληλοτρῶγονται μολοντοῦτο ἀγρίως.

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον, κύριε καθηγητά, ἐρώτησα κάποτε τὸν σοφὸν μου διδάσκαλον.

Πῶς μορεῖ νὰ ἐνώνη συγχρόνως καὶ νὰ χωρίσῃ.

Ἀλλὰ ὁ σβαστός μου καθηγητὴς ἐξαφνισθεὶς ἀπὸ τὴν αὐθάδειαν μου τὴν ἀυστολὸν, ἀφοῦ μὲ διεπεύρασε διαμπὰς μὲ βλεμμα ὀργίλον, βήξας ἐμβριθῶς καὶ ἐπισείων τὴν σοφὴν του βεργάν, ἡ ὁποία συνελλήθρωνε τότε τὸ ἑκπαιδευτικὸν σύστημα:

— Κόπιασε εὖω! μοῦ ἐβροντοφώνησε, γὰρ οὐ δώσω τὴν ἀπαντήσιν.

Ἐσηκωθῆκα ἀπὸ τὴν ὕεσιν μου, ἐπλησιασα τρεῖς, ἀνοίξα τὴν παλαμὴν ὑπὲρ—δὲν ἤμποροῦσα, βλέπετε νὰ τὴν ἀνοίξω διαφυρετικά—καὶ ἐδέχθην τῆς διαφωτιστικῆς βελίας.

Μοῦ ἔδωσεν δηλαδὴ χειροπιαστὴν τὴν ἀπάντησιν.

Περιττὸν νὰ σημειώσω ὅτι ἐβγήκα αἰσῶς ἀπὸ τὸ γυμνασίον, φορτωμένος τρομερὰν σοφίαν, ὅχι ὁμῶς καὶ τὴν λύσιν τοῦ μυστηρίου.

Όταν ὁμῶς ἀργότερα ἀρχισα σιγὰ σιγὰ νὰ ἐκφυλλίζω τὸ ἀτελείωτον βιβλίον

βλίων τῆς ζωῆς τότε καὶ μόνον ἐνόησα καὶ εἶδα ὁλοζώντανον μὲ σαρκὰ καὶ ὀστέα τὸν ῥηξικελευῖον αὐτὸν «Διαζευκτικὸν Σύνδεσμον»!

Πρεπεῖ τάχα νὰ σᾶς τὸν ἀναφέρω ἐγώ;

Ἀμέσως. Εἶνε—μὰ ποῖος ἄλλος στήν λίστι σας ὁ γάμος.

— Μάλιστα.

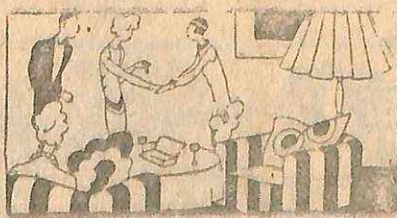
Συνδεσμός διαζευκτικός. Καὶ καὶ περισσότερον ἂν θελεῖτε: «Σύνδεσμος Συμπλεκτικός» διότι ὑπάρχει καὶ τὸ τέρας αὐτοῖς εἰς τὸ θηριοτρῶφιόν τῆς Γραμματικῆς.

Δεδομένου δὲ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀνδρογύναι συμπλεγοῖν συγκεχυμένα μεν διὰ τῶν ἱερῶν, λεῖς, δεσμῶν τοῦ γάμου, συμπλεκόμενα ὁμῶς καὶ περὶ καὶ βραδυ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ μεσας νυκτὸς ἰσως, ὁσакις—ψυσι—κα—δεν ἔχουν νὰ ἐπιχειρήσουν τιποτέ ἄλλο καλλίτερον τὴν ὥραν ἐκείνην μετ' φαίνεται ὅτι τὰ χαριωμένα αὐτὰ συζυγία συμπλεγμένα συμμορφῶνται περισσότερον τὸν «συμπλεκτικὸν» συνδεσμον παρὰ τὸν διαζευκτικόν!

Τί νὰ σᾶς πῶ! Εἰμὶ βεβαίως ὅτι τὸ διαζυγίον ἐφευρεθῇ, ἂν ὅχι ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἀκομὰ ἐκσιατικὴν νύκτα τοῦ γάμου, ἐξαπαντος ὁμῶς τὴν ἐπομένην.

Διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἄγγελος τοῦ Οὐγγῶ, ὁ εὐφυρτισμένος νὰ φρουρᾷ τὴν πρωτὴν νύκτα πρὸ τῆς ὕρας τοῦ νυμφικοῦ συσσιτηρίου μὲ τὸν οὐκυλὸν τῆς σιωπῆς εἰς τὰ χεῖλη εἶνε ἄλεον ἢ βέραιον ὅτι τοῦ πρώτῃ, μολὶς σημεῖωσιν ἀνοίγει τὰς ποιητικὰς του πτερυγὰς καὶ ἐξαφανίζεται ἀνεπισημασμένη σινηθῶς.

Τὸ διαζυγίον ἀρὰ συνιστάται καὶ εἶνε συνυφασμένον μὲ τὸν γάμον. Εἶνε ἡ ἀμῖς αὐτὴ καὶ ἡ ὕεσις ἐκείνη.

Ὁ νόμος δηλαδὴ τῶν διαφόρων φαινομένων τῆς ζωῆς. Ἡ μία ἐννοία προϋποθέτει τὴν ἄλλην. Καὶ ἤμπορῶ νὰ στοιχισθῶς ὅτι θέλετε, ὅτι ὁ πρῶτος συζυγὸς ποὺ ἐνυμφεῖται, ἀφοῦ τὴν πρώτῃν νύκτα συνεννοήθῃ δεόντως μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν ἐπομένην βεβαίως θὰ διεφώνησεν, τὴν τρίτην θὰ τὴν ἐσχυλοβόρῃσεν, τὴν τετάρτην θὰ τὴν ἐξύλισεν ὠρισμένως, τὴν πέμπτην θὰ ἐξαπέστειλεν ὀλοταχῶς τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον του εἰς τὸν πρόεδρον τῶν δικαστηρίων διὰ τὰ λερατέρω.

Ὅτι δὲ ἡ σιλουέττα τοῦ δικηγόρου συμπαρασταται σχεδὸν παντοτε, ἀόρατος καὶ ἀσύλληπτος εἰς τὴν γαμήλιον ἱεροτελεστείαν, οὐπλὰ εἰς τὸν κυρμάρων, ἀποδείξει ὅτι καὶ αὐτός ὁ παπᾶς χαμογεῶν πυνηρῶς ὅταν εὐχεται «σαρκὰ μίαν» καὶ «τὴν κοίτην αμμιανόν»,

Τὰ διαζυγία λοιπὸν εἶναι τῶρα εἰς εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν. Διαζυγία ἐπὶ διαζυγίων. Τὸ δικαστήριον δὲν προφθάνει νὰ χωρίσῃ τοὺς ὁ Θεός, λέει, συνεξευξέ!

Καὶ, σημειώσατε, ὁμιλῶ μόνον διὰ τὰ ἐκρηγνύμετα διαζυγία. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα—εἶναι τὰ περισσότερα—ποὺ δὲν ἐκπυρσοκροιοῦν! Οὐδὲ ἀναδιδόν καπνὸν καὶ φλόγας θεαματικὰς. Ὑποβόσκουν καὶ βραῦτον ὑποκοφῶς. Ἐνα εἶδος ἀκαπνὸν καὶ ἀκαρπύον πυρριδός. Διαζυγία δηλαδὴ σιωπηλά, ποὺ οὐδὲν ἔχουν τὸ θαρρὸς νὰ ἐμφανισθοῦν δημόσια. Ὑπάρχουν ἀνδρογύναι διαζευγμένα ψυχικῶς, μὲ χωριστοὺς φίλους καὶ χωριστὰς κρεββατοκάμαρας, μὲ χωριστὰ ποικεῖ καὶ ἐσφαντωμαία, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξχωριστὴ τιμὴ τους. Καὶ ὁμῶς συζῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ὡς δύο καταδικαὶ εἰς τὸ αὐτὸ κελὶ τῆς εὐκλείας των.

Καὶ διατὶ ὅχι; Ὁ γάμος σήμερον δὲν εἶναι ὑμνηστικὸς. Οἱ ἐφεσίου θεοὶ μετακομίζονται μὲ τὸ αὐτοκίνητον ποῖς εἰς τὸ Φαληρόν, ποῖς εἰς τὴν Κηφισίαν. Μεταξὺ, ἐξαφνὰ, δύο τσαγίων τοῦ Καρβὺ παντρεύεται κανεὶς καὶ ἐπαντρεύεται τοσὺν εὐκολα! Ὁ γάμος εἶναι μιὰ λεπτωμερία, ἓνα ἐπεισσοῖον τῆς ζωῆς. Ὅχι σχολὸς καὶ ψυχικὴ λειτουργία. Καὶ δι' αὐτοῦ γραφεται καὶ διαγράφεται εἰς τὸ περιθώριον.

Ἐρωτήσατε προχθὲς μιαν δεσποινί-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΦΑΙΔΕΣ

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Οἱ νεώτεροι ἐπιστημονικαὶ χρόνοι ἐκάθησαν ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ πᾶσαν δεισιδαιμονίαν σχετικῶς μὲ τὰ συμβάντα τῆς φύσεως, ἤτοι τὴν παρούσαν τῶν κομητῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐκτάκτων φαινομένων τοῦ Οὐρανίου Συστήματος.

Σήμερον ὅλος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος γνωρίζει ἐκείνο ποὺ εἶπε πρὸ 2000 ἐτῶν περίπου ὁ Σενέκας, ὅτι οἱ κομηταὶ ἔχουσι καὶ οὗτοι ὅτι οἱ πλαγῆται τακτικὴν περὶ τὸν ἥλιον τροχίαν.

Εἰς τὰς μᾶλλον ὁμῶς πολιτισμένας γῶρας τῆς ἀρχαϊότητος μέχρι τοῦ Μεσαίωνος τὸ Βόρειον σέλας, οἱ κομηταὶ, αἱ ἐκλείψεις καὶ οἱ διέττοντες ἀστέρες ἐθεωροῦντο ὑπὸ τοῦ πλήθους ὡς μὴ τῶν Θεῶν, ἐπιφύρουσα λοιμοί, δηλώσεις, λιμοὶ καὶ καταστροφαί. Πρὸ τινῶν ἐτῶν μᾶζα διέττοντων ἀστέρων ἔπεσεν εἰς τὰς Ἰνδίας μετ' ἡχηρῶν ἐκπυρσοκροτήσεων. Οἱ ἐντορμεῖ γαῖαν, πιστεύσαντες ὅτι οἱ ἑρβόλθοι οὕτω ἐρορήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν Ἰνκλοῶν ὄρων, συνελθόντες τοῦτους εἰς μέρος ἱερὸν, ἐνθα τοὺς λατοεύουσιν.

Συγγραφεὺς τις Ἀγγλος, δεκατὰ τὸ

δα φεμινίστριαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐθουλήθη ὅτι τὴν ζητεῖ κάποιος εἰγάμον:

— Σοβαρῶς, καλὲ σκέπτεσθε νὰ παραδοθῇτε εἰς τὸν ἐκθρόν ἔπειτα ἀπὸ τὴν δρασὶν κατὰ τῆς τυραννίης τοῦ ἀνδρός;

— Διατὶ ὅχι; Θὰ ἤθελα νὰ δοκιμάσω καὶ αὐτὴν τὴν περιπέτειαν.

Περιπέτειαν;

— Καὶ βέβαια. Ὁ νόμος σήμερον ἀνοίγει διὰ πλάτες ὅλας τῆς πόρτες τοῦ διαζυγίου.

— Θὰ ὑπανδρευθῇτε λοιπὸν διὰ νὰ χωρίετε;

— Ναί. Μοῦ λέγουν πῶς εἶναι τόσον ὠραῖες ἡ συγκινήσεις τῆς χωρείας....

— Ὡστε ἤμπορῶ νὰ σᾶς συχαρῶ καὶ διὰ τὰς δύο χειρονομίας.

Ἡ δέσποινα ἀναψα ἓνα σιγαρόκι καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸν στοματάκι τῆς ἐξέπεμψε πρὸς τὰ ἄνω συμβολικὰς το-λύπας καπνοῦ.

1575 ἀνεφάνη τὸ Βόρειον σέλας, ἐναγρόφει ὅτι ἐφάνοντο εἰς τὰ νέφη αὐτοῦ ἱσπίδες, τόξα, ξίφη, στρατιὰ μαχομένων νικητῶν ὑπογυμνούντων καὶ θνητῶν. Ὁ Ἡρόδοτος ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι τὸ 585 πρὸ Χριστοῦ συνέβη δολιχὴ ἐκλείψις ἡλίου καθ' ἣν ὥραν μενέλη μίχθη ἐνέτο μεταξὺ Λυδῶν καὶ Μήδων. Οἱ μαχόμενοι φεβηθέντες τὸ σημεῖον τοῦτο κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ συνήγαγον ἡσυχῶς ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Ξενοφὼν ὡσαύτως διηγεῖται ὅτι ἐπὶ ἐπολιορκεῖται ἡ Ἀδριασσα τῆς Μηδείας, οἱ πολιορκούμενοι ἰπώλεσαν τὸ θάρος των καὶ παρεβόησαν ἕνεκα τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου.

Εἰς παλαιότερας τῆς σήμερον ἐποχῆς οἱ κομηταὶ ἐθεωροῦντο ὡς προάγγελοι πολέμων καὶ καταστροφῶν.

Ὁ φόβος δὲ τοῦ κόσμου ἐξετείνετο ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ κομήτου καὶ τῆς διάρκειας αὐτοῦ. Καθ' ὅλας τὰς ἐμφανίσεις τῶν κομητῶν ἐσημειῖτο καὶ δυστυχία εἰς τοὺς μεγάλους στρατοὺς.

Ὅλα αἱ ἀποτυχίαι τοῦ Μεγάλου στρατηλάτου Ἀννίβα συνέδινον πάντοτε μὲ τὴν ἐμφάνισιν κομήτου. Ἐπίσης κατὰ τὴν πτώσιν τῆς Καρχηδόνης ἀνεφάνη κομήτης. Ὅτε δὲ ὁ Ἀννίβας κατέφυγεν εἰς Μ. Ἀσίαν καὶ ἔκρινε νὰ φανῇ κομήτης φεβηθεὶς τὸ ἐξ οὐρανοῦ σημεῖον ἔλαβε ἀγλήτηρσιν καὶ ἀπέθανεν.

Ὁ Μιθραδῆτης, βασιλεὺς τοῦ Πόντου ἐθουλήθησαν ἔκρινε ἐμφανίσεως κομήτου ὑπὸ ὁμοίας περιστάσεις τοῦ Ἀννίβα.

Ὅτε ὁ Κάρολος ὁ Μέγας εὐρίσκει τὸ ἐν τῇ δ' ἔτη του καὶ ἀνεφάνη πάλιν κομήτης ἐκάλει τὸν μοναχὸν Ἐρηνάρδον πρὸ τοῦ θρόνου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κομήτου.

Εἰς μέτρη δ' μοναχὸς ἐπεισάγει νὰ πείσῃ τοῦτον περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὁ Κάρολος ἔμεινεν μετ' αὐτὸν πολλὰς ἡμέρας ἀφοῦ κατένιμε διὰ διαθήκεν τὸ Κράτος εἰς τοὺς διαδόχους του ἀπέθανεν.

Ὁ Λουδοβίκος Λεωπέντρο, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀπέθανεν ὑπὸ δυνάμεις περιστάσεις τοῦ Καρόλου. Μετὰ πα-

ρβλευστὴν πέντε ἑκατονταετηρίδων ὁ μέγας Μονάρχης τῆς Γερμανίας καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Κάρολος ὁ Ε' ὅστις ἠλαζονεύετο ὅτι οὐδέποτε δύνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ Κράτος του, παρεφώνησεν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κομήτου τοῦ 1556 παρέβηκε τὸν θρόνον καὶ εἰσῆλθον εἰς μοναστήριον.

Ὁ πατὴρ τῆς Γαλλικῆς γειροφυγικῆς, Παρό, σύγγρονος τοῦ Καρόλου γράφει ὅτι ὁ κομήτης ἦτο τόσον τρομώδης, ὥστε πολλοὶ ἀπέθανον ἐκ φόβου, ἐνθ' ἄλλοι κατέπεσαν κλινῆρεις.

Ὁ περίφημος δὲ οὗτος λατρὸς εἶχε τὸσὶν καταληφθῇ καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ φόβου, ὥστε γράφει ὡς ἐξῆς περὶ τοῦ κομήτου.

«Ἡ οὐρὰ τοῦ ἦτο ἀπειλῶς ἐκτεταμένη καὶ αἱματώδης. Ἡ κεφαλὴ τοῦ εἶχε σῆμα κεκλιμένον βορρῶνος. κοατεδντος εἰς τὴν χεῖρα ξίφος ἔτοιμον, ὥστε νὰ κτυπήσῃ.

Εἰς τὸ ἔκρινε τὸ σημεῖον ὁπθόντων τρεῖς ἀστέρες ἐκατέρωθεν δὲ τῶν ἀκρίων τοῦ κομήτου διεκρίναντο πελέκει. μάκαιραι καὶ αἱματεβαμμένα ξίφη, ὑπὸ τὰ ὅποια ἦσαν ἀνθρώπιναι μορφὴ κεκοιμημέναι μετὰ γενειάδων καὶ βαρύνων».

Ὁ λατρὸς Παρό ἐνοεῖται ὅτι ἡ γνώμην ὅτι αἱ μεγάλαι θνησιμότητες καὶ πανώλειαι εἰς διαφόρους ἐποχὰς ὡρεῖντο εἰς τὸν φόβον τὸν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως κομητῶν. Ἀφοῦ δὲ ὁ ἐπίσημος οὗτος λατρὸς ἡδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀνθρώπου, μεγάλους καὶ αἱματά ἐπὶ τοῦ κομήτου, δύναται ἦν ἡ ἐκαστος νὰ σηματοδοτῇ γνώμην περὶ τοῦ φόβου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅλα τὰ ἄνω σημεῖα τῶν παλίων καὶ κατατροφῶν, τὰ νομιζόμενα ὅτι παραέρχονται ἐκ θρομνίας, εἶνε αἱ μεγάλες μορφὴ αἰνίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων παρεμειναν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τῶν. Ἡ ἐπιστήμη σήμερον ἐκάθηται ὅλας ταύτας τῆς ἀνοήτους ποσὶ ἡμέρας τοῦ δημόσιου δόλου καὶ ἤδη πᾶς πεπολιτισμένος ἀνθρώπος γνωρίζει καλῶς ὅτι πάντα τὰ εὐράνια σημεῖα ὁποῖται εἰς τὰς νύκτας τῆς φύσεως ὡς διεγράφησαν ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος.

Τὰ μεγάλα ἔθνημά μας ἑλίκματα

Η ΠΑΤΡΙΣ

Παρά τοῦ ἐν Λονδίῳ πρό μακροῦ δι-
αμένοντος διατρεποῦς δημοσιογράφου κ.
Ι. Χουσανδοπούλου ἐλάβομεν τὴν κάτω-
θι μελέτην περὶ Πατρίδος τῆς ὁποίας τὴν
μετὰ προσηχῆς ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν ἰ-
δία εἰς τοὺς ἐλληνοπαίδας.

Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν Πατρίδα του,
δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ τίποτε.

Ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδος δὲν εἶνε κα-
τασκευαστὴς τῆς νέας φιλοσοφίας. Παι-
δὲς ὑπῆρξεν ἄφ' ἧς ἐποχῆς μερὶς ἀνθρώπων
ἐγκαταλείψασα τὴν νεότητάν, ἔστησε τὰς
συνῆκας τῆς εἰς ἕτερον τόπον, ἔστω καὶ
εἰς ὀλίγων σταδίων ἀπόστασιν. Τὶ λέγω
Πατρίς κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξεν αὐτῇ ἡ σκηνὴ
ἐν ἣ ἔζη ὁ ἀνθρώπος μετὰ τῆς συζύγου
τοῦ καὶ τῶν γονέων του, καὶ τῶν ἀμέσων κα-
τιόνων του. Οἰκῶντοικοι τῆς παλαιᾶς ἀσ-
καίης κατοικοῦντες ἀπὸ μέλη τῆς αὐ-
τῆς μὲν οἰκονομίας πλὴν ἀνεξαρτήτως
ζῶντων ὑπὸ ἴδιον πατοῖαρχον, ἀπέτελουν
οὐ μόνον νέαν οἰκογένειαν ἀλλὰ καὶ νέ-
αν Πατρίδα.

Κατόπιν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἐπληθύνθη-
σαν καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιβλέπωσι τοὺς
μακρὰν κειμένους ἀγρούς τῶν μετηνά-
στειν μακροτέρως ἀπέτελσαν ἰδια χω-
ρία ἑκάστον χωρίον ἀπέτελε ἰδιαιτέραν
πατρίδα ὑπὸ ἴδιον ἀρχηγόν. Κατόπιν, χά-
ρι-εὐκολοτέρας διοικήσεως πολλὰ χωρία
ἀπέτελσαν μίαν ἐπαρχίαν καὶ πολλὰί
ἐπαρχίαι ἀπέτελσαν ἐν κράτος. Ἀλλὰ τὸ
κράτος ἰδρυθὲν πολὺ μεταγενέστερον. Ἐν
τῷ μετοξύ πατρίς ἑκάστον ἦτο ἡ σκηνὴ
τοῦ καὶ τῶν γονέων του καὶ ἡ ἐπαρχία του.
Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἀγαπᾷ τις τὴν γενικὴν
Πατρίδα ἢ προτίμησιν τοῦ εἶνε πρὸς
τὴν ἐπαρχίαν ἢ τὴν νῆσον του καὶ ποῦ
πᾶν νῆσον τὸ χωρίον ὅπου ἐγεννήθη καὶ
ἔπειτα καὶ ἀνευρέθη καὶ ἠνδρώθη. Ἀπό-
κρίσις τοῦτο εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅταν ἐ-
κείνοι πρὸς ἀλλήλους ἀπειλοῦσι τὸν ἀν-
τιπάλον διὰ τῆς φράσεως «θὰ γίνουμε ὁ-
λοκαυτοῦ».

Σήμερον ὑπάρχουν καὶ οἱ λεγόμενοι
κρυσταλλῆται, ὧν πατρίς ὡς καὶ ἡ λέξις
ἐμφανῶς εἶναι ὁ κόσμος.

Ἡ ἰδέα εἶνε καλὴ καὶ χριστιανικὴ.
Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλληνι οὐκ ἐν
διπλῷ οὐδὲ ἐλευθέρῳ... πάντες γὰρ ὁ
μὲν εἶς ἐστὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐγράψεν
δ' Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Γαλάτας.

Ἀλλ' εἶνε ἰδέα πρόωρος τοῦλάχιστον
διὰ τοὺς Ἕλληνας, διότι μερὶς Ἕλληνων ἐ-
ξακολουθεῖ εἶναι νὰ δουλεύῃ ὑπὸ ξένον ζυ-
γόν ὡς λ. χ. ἐν Κύπρῳ καὶ ταῖς Δώδεκα
Νήσοις τοῦ Αἰγαίου καί ποτε χριστι-
ανοὶ καὶ οἱ κύριοι τῶν νήσων τούτων
δὲν μεταχειρίζονται τοὺς κατοίκους χρι-
στιανικῶς.

Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ
ἡμῶν νὰ ἐξαιρηται ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος.
Ἀλλ' ἀντὶ θεωρεῖσθαι θεωρῶν πρακτι-
κώτερον νὰ ἀναγνώσῃ ἐνταῦθα ῥητὰ τι-
να ἐξόχων συγγραφέων περὶ Πατρίδος,

κατὰ προτίμησιν ἑλλήνων.

«Οὐ οἱ αἰνέας ἀμνηστέοντες περὶ πά-
τρως τεθνάνε». (Ὁμήρ. Ἰλ. 196).

«Τεθνάνεαι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοι-
σι πτόντα ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἡ πατρίδι
μαρνόμενον». (Τυρταῖος).

«Φιλῶ τέκν' ἀλλὰ πατρίδι ἐμὴν μάλλον
φιῶ» (Π. οὐτοχόρος).

«Εἰς οἱ νότοις αἰσίοις, ἀμύνεσθαι περὶ
πάτρως». (Ὁμ. Ἰλ. Μ. 243).

«Ἀναγκάως ἔχει πατρίδος ἔρῳν ἅπαν-
τας, ὅς δ' ἄλλως λέγει λόγισι χαίρει, τὸν
δὲ νοῦν ἐμεῖς ἔχει».

Οἱ νεώτεροι λέγουσι : «μὲ ὅσα καὶ νὰ
λέγη κανεὶς ἡ Πατρίδα εἶνε γλυκεῖα».
«Οὐδὲν γλυκίον ἢς πατρίδος οὐδὲ το-
κῶν γίνεσθαι, εἴπερ καὶ τις ἀπὸ προῦ
πίονα οἶκον γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἄ-
πάνυθε τοκήων». (Ὁμ. Ὀδ. 9. 84).

«Δὲν ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἐπροδύκατε τὴν
Πατρίδα, ἀλλ' ἀνάγκη λογίζεσθαι καὶ
ἂν δὲν τὴν ὠφελήτε».

Προδότης τῆς Πατρίδος γίνεται, ὅχι
μόνον ὅστις ἀνοίγῃ τὰς πύλας αὐτῆς εἰς
τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ καὶ ὅστις... δὲν τὴν
ὠφελεῖ κατὰ πάντας τρόπους μὲ τοὺς κό-
πους του. (Ἀδμ. Κορνήϊς, εἰς προλενο-
μένα τῆς μεταφράσεως τῶν εἰς τὸ σύ-
γγραμμα τοῦ Βακκαρίου. Περί Ἀδικημά-
των καὶ Πονῶν, Παοίσιον, 1823).

«Ἀγαπήτοι εἶνε οἱ γονεῖς μας ἀγα-
πητὰ τὰ τέκνα μας, ἀγαπήτοι οἱ συγγενεῖς
καὶ οἱ φίλοι μας, ἀλλὰ πάντων τούτων
συλλήβδην ἡ ἀγάπη περιέχεται εἰς τὴν
ἀκρίβειν περὶ τῆς Πατρίδος μας χάριν τῆς
ὁποίας τὶς θὰ διστάσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ

τὸν θάνατον, προκειμένου νὰ τὴν ὠφε-
λήσῃ ;» Τὸ ἀνωτέρω εἶναι τοῦ Κικέρω-
νος, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἂν
τεγράφη ἐκ τοῦ προσημνησθέντος στί-
χου τῆς Ὀδυσσεύς ἀφ' ὅπου τέκν' ἀλλὰ πα-
τρίδι ἐμὴν μάλλον φιῶ.

«Γλυκεῖα εἶνε ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδος
γλυκὴ τὸ νὰ βλέπῃ τις τοὺς συγγενεῖς
του». (Ὁβιδίος, ὅτε ἦτο ἐξόριστος παρὰ
τοῖς Πάρθοις).

«Ἀφιέρωσα τὰς ἀρίστους τῶν ἡμερῶν
μου εἰς τὴν πατρίδα» (Ἰταλ. ρητὸν πιδά-
νως τοῦ Μεταστασιου).

«Εἶνε γλυκὴ καὶ ἐντιμὸν τὸ ἀποθνή-
σκειν ὑπὲρ πατρίδος». Τοῦτο εἶνε τοῦ Ὁρατίου
ἀλλ' ἐνεπιεύσθη βεβαίως ἐκ τοῦ «Τε-
θνάνεαι γὰρ καλὸν» τοῦ Τυρταίου ὡς ἄ-
νωτέρω.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ῥητὰ εἰς τὴν Λα-
τινικὴν ἀποφύγῃ νὰ τὰ μεταφράσῃ
ὡς μὴ ὄντα πρωτότυπα, ἀλλὰ μιμήσεις ἐκ
τῶν ἑλλήνων ποιητῶν. Προτιμῶ νὰ δώσω
τινὰ ἐκ νεωτέρων φιλολογίων, ὡς τὰ
ἑξῆς :

«Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσω ἀλλὰ νὰ
κόμω τὸ καθήκον μου καὶ πολέμῳ ὅ-
πῃ τῆς πατρίδος». (Ἐκ τοῦ Γερμαν. ὁ-
ποτιθεταὶ ὅτι ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου
Φρειδερίκου).

«Ἐν παδίον ἀνοίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὀφείλει νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του μέχρι δὲ
τοῦ θανάτου του, νὰ βλέπῃ μόνον αὐτήν».
(Γαλλικὸν ρητὸν, ἀγνώστου συγγρα-
φέως).

«Οὐδεμίαν δόξα εἶναι τόσον μεγάλῃ
ὡς ἐκείνου δατὶς σώζῃ τὴν πατρίδα του».
(Γέννησον).

Ἐν Ἀγγλίᾳ, περιέργως ἐλάχιστοι ἔ-
χουν γραφῇ περὶ πατρίδος. Πράγματι
οὐδὲ ὑπάρχει λέξις περὶ πατρίδος. Κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου πολέμου με-
ταχειρίζομαι τὸ ἐνίοτε τὴν λέξιν Βάτερλανδ.
ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ εἰρωνευθῶν τοὺς Γερ-
μανοὺς οἵτινες ὠμίλουν περὶ τῆς ἐαυτῶν
πατρίδος γερμανιστί Βάτερλανδ. Ὅταν
οἱ ἄγγλοι ἐκάλουν τοὺς νέους νὰ κατα-
χθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν, ἐδημοσίουν
προγράμματα λέγοντα «Ὁ Βασιλεὺς σας
καὶ ἡ Χώρα σας σᾶς χρειάζονται». Ἡ
πατρίς ἐκαλεῖτο χώρα καὶ ἐτίθετο μετὰ
τὸν βασιλέα. «Ἐνίοτε οὐδ' ἀνεφύετο καὶ
ἀλλὰ μόνον ὁ βασιλεὺς». Ἐξήγησα τὸν λό-
γον τῆς παραφράσεως ταύτης, ἀλλ' οὐδεὶς
ἠδυνήθη νὰ μοῦ τὸν δώσῃ διὰ τοῦτο τε-
λειώσω τὴν σύντομον ταύτην μελέτην μου
μὲ ἐν ῥητὸν τοῦ γάλλου φιλοσόφου Λαμ-
πουριέρ, ὅ-ερ πιδανὸν νὰ ἐχθρὸν σέσιν
τινὰ πρὸς τὸ περιεργὸν τοῦτο φαινόμενον
ἐν Ἀγγλίᾳ «ὑπὸ δεσποτικὴν κυβέρνησιν
δὲν ὑπάρχει πατρίς» τὴν θέσιν τῆς κατέ-
χουν ἄλλα πράγματα, τὸ συμφέρον ἢ δό-
ξα ἢ ὑπερησία πρὸς τὸν ἡγεμόνα»

Ι. Π. ΧΡ.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

Ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους ἀφίκετο
τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸ λυκόφωσ. Ἐνεπα-
νίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας φέ-
ρουσα ἀνὰ χεῖρας κιβωτίδιον ἐκ μέλανος
ξύλου, περιέχον τὰ τῆς νεοσκύτου χοι-
δῆ. Καὶ εἶπε διὰ φωνῆς θαυμαστῆς «Εἴμαι
ἡ νεοσκύτος» μὲ ἀποστέλλει ἡ Ἀδελφὴ
διευθύντρια τοῦ μοναστηρίου. Εἰσῆλθεν
ἐλαφρὰ, ὀλισθαίνουσα ἐν τῷ σιγῇ τοῦ
ἀντισθλάμου. «Ὁδηγῶσά με πλοῖον τοῦ
ἀσθενέος μου, προσέθηκεν. «Ἄνα ὡς
εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενέος
ἐμεδίωκεν, ἐκλινεν ἐπὶ τῆς κλινίδος, ὡς
ἡς ὁ Φίλιππος ἦτο ἐλαττωμένος, καὶ θέ-
τουσα τὴν λεπτομένην τῆς χεῖρος ἐπὶ τοῦ
νεανίου. «Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἡ
σὰς θεραπεύσωμεν, κύριε, τῷ εἴπεν. Ἡ
μήτηρ τοῦ πάσαντος ἡγήρεν θάυμα ἐν-
γνωμοσύνης ἐπ' ἐκείνῳ, τὸν ἀγγέλον τῆς
ἐλπίδος. Ἀπὸ μηνῶν διήρκει ἡ ἀσθένεια
αὐτῆς τοῦ Φιλίππου, Πνευμονία ἦτο κατ'
ἐξοχὴν. Εἰς φθίσιν μετετόπισεν ὁ τόπος.
Εἴκοσι δύο ἔτων ἦτο ὁ νέος. Παρέμεινε
ἐκεῖ, εἰς τὸ ὑψηλότερον δωμάτιον, κατω-
χρον ἔχων τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἀσπράντους ἐνδὲς τοῦ σιμυδροῦ πωτός.
Ἡ σκιά τοῦ δωματίου τοῦτοῦ ἐπικτε-
νέετο ἐπ' ὅλης τῆς οἰκίας.

Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους ἀφίκε-
μένη κατὰ τὸ λυκόφωσ τῆς ἑσπέρας ἐκεί-
νης, μετέβαλε παρρηθῆς τὴν ἀμφοτέρω
ἑσπέρῃν διὰ τῆς πόρτης αὐτῆς ἀνοι-
χθείσης θύρας εἰσέδυσεν ἐπίσης οἰκή-
θαρὸς ἀέρος, ἀκτὶς φωτός, ἀόριστον ἐα-
ρινὸν ἄρωμα.

Μετέβαινε, ἤρχετο, ἠτοίμαζε τὰ
φάρμακα κατὰ τὸν ὅρον, ἐπέθετε τὰς λινὰς
ὀρθῶν, καὶ περιποιεῖτο ἐν γένει τὸν πά-
σχοντα μετ' ἀκρας λεπτότητος, εὐπροση-
γορίας καὶ χάριτος. Ὁ Φίλιππος ἀπαθῆς
μαετὴν νεανὸν καλοῦσαν μετ' ἐκεί-
σεως. «Πῶς ὀνομάζεσθαι; Ἀδελφὴ Λου-
κίλη». «Ὅτι τὸ γλυκὴν ὄνομα! Μένετε ἐδῶ,
Ἀδελφὴ Λουκίλη, μένετε πλησίον μου.
Πόσον ἀνακουφίζονται πλησίον σας ! μὴ
μὲ ἀφίκεται μόνον. Τότε ἐκείνη ἐκάθησε
παρὰ τῷ ἀσθενεῖ τῆς, ἔθετε τὰς λευκάς
τῆς χεῖρας ἐνδὲς τῶν χειρῶν του, ἐπὶ τοῦ
πρόσθοντος οὗ μετόπιστον καὶ παρατήρει
αὐτὸν μεδιόσα. Ἀγνώστως ἡδύτης εἰσε-
δυσεν εἰς τὴν κλινὴν τοῦ νεανίου ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τῶν θαλασμάτων ἐκείνης. Διὰ
τῆς ἐπιφάσεως τὴν χειρὸν τῆς καλλιμό-
ρφου καλονορίας ἡσθάνετο ὅτι τῷ μετόπι-
δεν αὐτὴ τὴν ὑγίαν, τὴν ζώην. Ἐπὶ πολὺ
παρέμεινον οὕτω, μηδεμίαν ἀνταλλάσσοντες
λέξι.

Καὶ τοῦτο ἐπὶ ἡμέρας. Ἀλλ' ἐσπέ-
ραν τινὰ ὁ Φίλιππος ἐβόησεν. Ὁρῶντας
χεῖρας ἔχετε, ἀδελφὴ Λουκίλη, καὶ ὁφ-
θαλμοὺς ἐπίσης ὁρῶντας.

Κόποις Φίλιππος, ἐὰν ἐπαναλάβετε τοι-
σοῦτον τι, θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀναχωρήσω.
Ὁρῶντας ἡ νεαρὰ Ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους
καὶ ἐκείσε τὰ δυνάμεις. Προσηύχετο. Ἐκ-
τοτε ἐκ ἀποστάσεως ἐπεριποιεῖτο τὸν ἀσ-
θενή. Ἀλλὰ παρὰ τὰς προσφύλλεξας τῆς,
δὲν ἠδύνετο ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐπιφάσεις
προκαλούσας σκιρτήματα εἰς τὸν ἀσθενή.

Τὴν ἐπαύριον ἐκάλειεν αὐτήν. — Εἰσθε
ὀρῶντες Ἀδελφὴ μου ;
Σιωπὴ ! Μὴ ταραττάσθε. Πίετε, σὰς πα-
ρακαλῶ, τὸ φάρμακόν σας. Καὶ ἔβαινε τὸν
κυσθίον.

Ἡ γαίρ τῆς ὥρας λεπτομένης γαίρ,
ἔβασκετο παρὰ αὐτοῦ. Ὁ Φίλιππος ὑψώ-
σε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πυρρὸν τοῦ γαίρ
τοῦ ἐβλῆκεν τοὺς θαυμάσιους τῆς ἐδελφῆς
τοῦ ἑλέους.

Ἡ Ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους, ὑπὸ μύλης
ἐκποῦσα τὰ ἐκ μέλανος ξύλου κιβωτίδιον,
ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας ἐν ᾧ πο-
σὶ βλάστη. Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἀνέμεινε αὐτὴν
εἰς τὴν θύραν, τὸ ἱκετικὸν τῆς βλῆμας
διέφραττε τὴν ἑσπέραν. Ἀδελφὴ Λουκίλη
ἡ πρηνὴς σὰς κατέστη ἀναπόφευκτος
πρόκειν νὰ μέινετε... Ἡ ἀνυπόφορος
σὰς ἡ τὴν φωνήν. Δυστυχῆς μήτηρ !
Ἦκουσε τὰς χεῖρας τῆς πρὸ τῆς καλο-
νορίας. Ἀδελφὴ Λουκίλη, σὰς κατέστη-
τεύονταν, λυπηθῆτε ἐνείκον καὶ εὐσπλα-
χεῖσθαι ἡμᾶς, ἐμὲ, τὸν πατέρα του, μὴ
φεύγετε.

Ἡ Ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους ἐπέστρεψεν εἰς
τὸ δωμάτιόν τῆς κατέβηκεν ἐπὶ τῆς ἐδοῦς
τὸ κιβωτίδιόν τῆς καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δω-
μάτιον τοῦ ἀσθενέος. Ἀλλὰ τὸ γλυκὴν
μαδίον δὲν ἐκίνησε πλέον ἐπὶ τῶν χει-
ρῶν τῆς.

Τὸ ἔρα ἦγει ἐπὶ τῶν καθυπνιστικῶν
λοιπῶν. Ὁ ἱατρὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν
Φίλιππον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ ἀνδρὸν ν.
Καλλιμένης ἐπὶ τῆς κλινίδος του, ὑψώ-
σε τὴν κεφαλὴν, ἔβλεπεν ὁ ἀσθενὴς τῆς
κατὰ τῆς χεῖρας πρὸς τὸ κεφάλιν, ἐ-
πικαλούμενος τὴν δόξαν τῆς φύσεως, τὴν
ἐκπληρόν τῆς ἐκπληρῆς αὐτοῦ.

Ὁ σὺναισθητὸς ἦτο αἰθίορος. Μακρὸν,
λευκὰ καὶ ἐλαφρὰ νύφῃ ἐκνυμίζον εἰς τὸν

τοῖχον. Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ ἀδελφὴ Λου-
κίλη ἐκάθησαν εἰς τὸ ἀνδρὸν πλοῖον
ἀλλήλων, Ἦτο μεσημβρία. Δροσρὸς ὅρη
ἐβόησε τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίου. Ἐπὶ
πολὺ προσέβλεπε μετὰ τρυφερότητας τὴν
πρόσωπον τῆς νεαρᾶς καλονορίας καὶ ἐν
ὧ ἐπιδύμει νὰ ὁμιλήσῃ... εἰς αὐτήν. Μετ' ὀλί-
γον ἀναπνοὴ ἐλαφρὰ ὑπῆλθε τὸ στήθος
του. ἔβασκε πρὸς τὴν κατὰ καὶ ἐπιθυ-
σεν. Ἀδελφὴ Λουκίλη σὰς ἀγαπᾷ ! Ἡ
ἀδελφὴ τοῦ ἑλέους ἐγγιζομένη τῆς ἐσπέ-
ρας ἀπῆλθε τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ διη-
μήθη εἰς τὴν νύκτα. Ἡ σκανδαλώδης
λέξι δὲν ἔθιξε οὕτε τὴν καρδίαν, οὕτε
τὴν σὺναισθητὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἑλέους τὴν
ἱεροφάνειαν παρθενίας αὐτῆς ἐκλήρεν. Ἡ
λέξις αὐτῆς παρθενίας τὴν κατὰ τὸν εἰς
τὸ ὅτι οὐκ ἀφίερονται ἐν αὐτῇ, καὶ ὅπου
ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτων
ἐτίθει τὴν ἱερὰν αὐτῆς στέφανον, ὑπερένω
τῶν ἀνθρωπίνων πειρασμῶν.

Ἐξήτει ἱερά ὅπως ἐξουσιοδοτήσῃ ὅπως
ἀποπλύνῃ τὴν στέφανον. Ἀλλὰ τὰ ἐξου-
σιοδοτήριον ἦτο κενόν, ἔρημος ἡ ἐκκλη-
σία.

Ἡ νύξ ἐξοριετο ἡδὴ τὴν μέλανα πέ-
πλον τῆς. Καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ ἑλέ-
ους παρέμεινε μόνῃ ἄνυσ ὀδυρῶν. Ἄνευ
συντροφίας ἐρημικὸν τῆς βίτης ἐκείνης
τῆς συνειδήσεως τῆς.

Ἦλθε τὸ θόρυβος τὸ ψυχικὸν σθένος
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μοναστήριον ὡρῶν-
σα ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν κληίδα ἐκείνην ;
Μαρία ἀεικαθένη, φώτισον με. Καθὼ
δύνησόν με Ἰησοῦ Χριστοῦ ; Ἐγνοῦντέ-
τε καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐν κατανύξει προσή-
χεται.

Ἐπειτα ἡγήρετο, καὶ ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ.
Παῦ μετέβαινε ἡ νεαρὰ καλονορία ἐν τῷ
μέσῳ τῆς νυκτός ; Ὁδυρῶν ὑπὸ μυ-
στηριώδους θανάσεως ἔβαινε πρὸς τὴν οἰ-
κίαν τὴν εἰς ἐγκαταλείπει. Ἔστη πρὸ
τῆς θύρας καὶ ἔμεινε ἀκίνητος ἐν τῇ
σκιά.

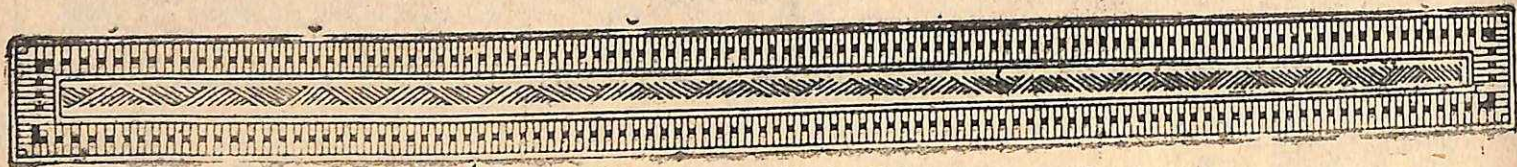
Ἦγειρε τὸς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν
πρόσωπον. Ὅπως τῶν τῶν παραθέ-
σων φῶτα ἐκινῶντο ὑποβληθέντα δει-
κνύοντα ἐκπληρόντες ἐν τῷ αἵματι. Ἡ
θύρα ἠνοίχθη καὶ ἀνδρώσεως τῆς ἐξῆλθεν.
Τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ὁ ἱατρὸς. Εἶνε
χειρὶς αὐτοῦ ἡσθάνετο ὅτι ἡ Λουκίλη
μολὴ ἀνιστάνη νὰ συνιστασθῇ τὴν τρυ-
φήν τῆς ; Ἀ ! Σαῖς εἶδα ἀδελφὴ μου ;
Ὁ δυστυχὴς νέος !

Ἀπότομος συγκίνησις διέσπρησε τὸ εὖ-
δοκίμον ἐλατήριο τῆς ζωῆς του. Τὸ μοι-
ραῖον ἐπέβαινε !

Καθῆκον ὡρῶμεν νὰ ἡδύνωμεν κατὰ τὸ
διάστημα αὐτὸ τὴν ζῶν τῆς.
Ἐπανειλημμένως σὰς ἐξήγησεν, ἀδελ-
φὴ μου.

Εἰδομένης, ἐκκαρδιωμένη ἐκ τῆς λη-
ψείσης ἀποφάσεως, ἡ ἀδελφὴ Λουκίλη
διέβη τὴν σκῆπν τῆς οἰκίας, καὶ ἀνῆλθε
κατ' αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκείνου, ὅ-
στις δεκαπέντε μόνον ἡμερῶν ζῶν
εἶχε.

Ἐνταῦθα μεδιόσα ἐκλήρυσεν τὸν
ἀσθενή.

—Στείλ' επανήλθατε, αδελφή μου; ει-
πεν ο Φίλιππος.

Με συγγνώμη λοιπόν; Και διὰ τῶν
ἀπαστραπέντων ἀφ' ὧν αὐτῶν τοῦ ἡένειζε
τὴν μικρὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐλέους μετὰ κα-
ταφανοῦς εὐποροῦντας. Εὐχαριστῶ ἀδελ-
φή μου προσηύχην.

Πόσον εἰσθε καλῇ... Καὶ πόσον... "Ε-
κκλινεν. Ἐκκλινεν ἐκκλινεν πρὸς τὸν πάστορα
καὶ ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτῆς ἐπέθηκε πα-
ρ' ὁφθαλμοῦν καὶ τρυφερὸν φίλημα. "Ο ἀδελ-
φὴ Λουκίλη... μὴ ἀγαπᾷς λοιπὸν; Σὺ
ἀγαπᾷς εἶπεν ἐκείνη. Τὸ φιλήσας αὐτὴν
ψυγῆς ἦν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς οὐδ' ἕως.
Διὰ τοῦ ἡγεμονίου παραδύοις εἰσῆλθε-
το ἡ χαρμονὴ τοῦ ἔσους.

"Η ἀδελφὴ Λουκίλη δὲν ἐξοργίζετο πλε-
ον ἀκούσας λέγεις καὶ φράσεις δι' ὧν
ἐξυπνίζετο ἡ ὠριότης τῆς δι' ὧν ἐξεδη-
λοῦτο ὁ βαθεῖος ἔσους τοῦ νεανίου. Δὲς μοι
τὸς χεῖρας σου, Λουκίλη μου. Δὲς μοι
τοὺς ὀφθαλμοὺς σου. Μὴ ζωννύει τὸ
βλέμμα σου... Καὶ τῷ ἔθιδε ἐκείνη τὰς
χεῖρας τῆς καὶ τὸ μεϊδιῶμα. Καὶ τῷ πα-
ρεῖχε τὰς χεῖρας τῆς καὶ τὸ ὄμμα τῆς
τὴν αἰθιρῶν σου καὶ τὴν μοναστικὴν
σεμνότητα τῆς. Τοῦ Χριστοῦ ἦτο μνηστὴ
ἀνέλαβεν ἱερὸν ὑπογράσειν καὶ μέχρι
τοῦδε τὴν ὑπογράσειν πιστῶς ἐνέειρε νὰ
κατακοπῇ τῶν ἀνθρώπων ἀδυνα-
μιῶν.

Δι' ἔκστασις πρὸς ἄνδρα ἐν τῇ καρδίᾳ
τῆς δὲν ὑπῆρχε πλέον ἄσους. Ἀλλὰ καὶ
ἔσους νὰ ἐκτενέσῃ ἦτο ἀμάσους. Εἰς
τὸν ἄνδρα δὲν παρῆγεν ὡς γυνὴ τὰς δὲ
αὐτῆς γοητείας. "Ἦτο ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους
καὶ ὡς τοιαύτης ἐχορήγει τὴν παρηγορίαν
καὶ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὴν οὐδ' ἕως.

Καὶ ἡ γοητεία ἐξηκολούθει. Τὸ ψεῦδος
τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἐκτενέ-
σαν πρὸς τοῦ ἀντιπρὸς τοῦ ἐλέους τῆς
ὕστατης αὐτοῦ πνοῆς. —Κατέπιν ἀνωρίας
τῆς ὑστάτης τῆς ζωῆς πρὸς τὸν θάνατον
ἀμύνης ὁ ἐπιθανάτιος ἐψιθύρισεν.

—Ἀδελφὴ Λουκίλη τὰ χεῖρά σου θέ-
λω.

—Ἐκκλινεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὰ χεῖρά τῶν
ἡνώθησαν εἰς νεκρικὸν φίλημα.. "Ο
Φίλιππος ἀπέθανεν.

"Η ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους ἐταξιδίευσεν τὰ
τῆς νοσοκόμου χορεύει εἰς τὸ μαῦρον κι-
βώτιον τῆς παρῆλαβε τούτο καὶ ἀπῆλ-
θε.

Διηυθύνετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα εἰς
τὸν λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου ἐξομολο-
γήθῃ. (Μετὰφρασις)

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΗΜΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιά ὥρα μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου,
ἡσελὴν ἐφάνη ἀναδύουσα πίσω ἐπ' τὰ
δένδρα Στὴν ἀντιθετὸ ὀρίζοντα, ἀπ' τὴν
ἀνατολὴν, μὴ μυρωμένη αὖρα φυσῶσε,
ὡσάντῃ δροσερὴ πνοὴ στάδιση. "Ἦδ' αἰ-
λισσατῆς νυχτιάς ἀνέβαινε ἀγάγια,
ἀγάγια σὺ ἀγανὲς καὶ ἄλλοτε μὲν
ἀκολουθοῦσε ἡρέμα τὸ κυανὸν τόξον
τῆς, ἄλλοτε δὲ ἐφαίνετο ὡσάν νὰ κέ-
θεται στὰ στιβαγμένα σύγνεφα ποῦ
ἐμοιαζαν μὲ πανύψηλα καὶ πελώρια
δουνὴ στεφανωμένα μὲ χιόνια.

Τὰ σύγνεφα διπλόνοντα καὶ ξεδι-
πλόνοντα τὰ πανιά των, μετεμορφον-
το σὲ ζῶνας διαφανεῖς ἀπὸ λευκὸ με-
τάξι· ἐπειτα σκορπιώνταν ἐν σχήματι
ἐλαφρῶν κυμάτων ἀφροῦ στὰν οὐρανὸν
καὶ ἀπετέλουν πολυθρόνας ἀπὸ ἕνα
γνάφαλο ἐκθαμβωτικὸν τόσον γλυκὸ
στὰ ὄμματα, ὥστε ἐνδομύζεις δι' ἡσθὰ
νετὸ τὴν μαλακότητα καὶ ἐλαστικὸ-
τητά τους.

"Ἡ σκηνὴ στὴ γῆ δὲν ἦτο ὀλιγώ-
τερον θεσπεσία· τὸ φῶς τῆς σελήνης
τὸ ὑποκύανε καὶ χυθῶδες, κατήρχετο
στὰ κενὰ τῶν δένδρων καὶ ἐστελλε
δράγματα φωτεινὰ καὶ μέχρι τοῦ κά-
χους τοῦ θαυτέρου οὐκότους.

Τὸ ποτάμι ποῦ ἔτρεχε στὰ πόδια
μου, μὴ ἐχάνετο στὰ δάση, μὴ ἐνε-
φανίζετο κατάλαμπρο ἀπ' τὰ στέρια
τῆς νύκτας, ποῦ καθρέφτιζε στὸ κόλ-
πο του.

Σὲ μιά ἀπέρχοντι πιεζίδα ποῦ ἦταν
στὴν ἄλλῃ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὸ
χλωμὸ τῆς σελήνης φῶς ἐκοιμάτο ἀ-
κίνητο στὴ χλόη.

Σήμερις ταρρασόμεναι ἀπὸ τὴν
αὖρα καὶ διεσκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐ-
κεῖ στὴν μαγευμένη πεδιάδα λὲς καὶ
σχημάτιζαν νηοὶ σκιώδη ἐπιπλέοντα
ἐπὶ τῆς ἀκινήτου ἀπὸ φῶς θαλάσσης.
Τὰ πάντα ἐκεῖ σιγοῦσαν.

Κάποτε τὴν μυστηριώδη ἐκείνη
σιγὴ διέκοπτε ἡ πτώσις ξηριώδη ἐκεῖ
νῆ σιγὴ διέκοπτε ἡ πτώσις ξηραμένων
φύλλων ποῦ τὰ παρῆδεν τὸ ἀπότο-
μο διάβα τοῦ βορρῆα καὶ οἱ στενα-
γμοὶ οἱ σπάνιοι καὶ διακοπτομένοι
τῆς κουκουβάγιας· ἀλλὰ μακρὰν κατὰ

διαλείμματα ἤκουε τις τὸν μαγόντο
κατό τοῦ Νιχάρα ποῦ ἐν τῇ νέκρᾳ
τῆς νύκτας ἐμνημόνευτο ἀπὸ ἔρημο εἰς
ἔρημο καὶ ἐξέπνεεν ἀνὰ μέσον τῶν
μεμονομένων δασῶν. Τὸ μεγαλεῖον ἡ
καταπληκτικὴ μεταγχολία τῆς εἰκό-
νος ἐκείνης δὲν ἦτο δυνάτὸν νὰ
ἐκφρασθῇ μὲ ἀνθρώπινες λέξεις.

Αἱ ὠραιότεραι νύκτες ἐν Εὐρώπῃ
δὲν μποροῦν ποτὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέ-
αν νὰ παράσχουν.

Μάτην στοὺς ἀγρούς μας τοὺς
καλλιεργημένους ἡ φαντασία ζητεῖ
νὰ ἐπεκταθῇ συναντᾷ πανταχόθεν
τὰς κατοικίας τῶν θνητῶν.

Εἰς τὰς χώρας δὲ καὶ ταύτας τὰς
ἐρήμους ἡ ψυχὴ εὐχαριστεῖται νὰ
χάνηται εἰς ἕνα ὠκεανὸν δασῶν, νὰ
πλανᾶται στὰ χεῖλη τῶν ἀπεράντων
λιμνῶν νὰ ὑπερίπταται ἐπὶ τῶν θα-
ράδρων τῶν καταρακτῶν καὶ οὕτως
εἰπεῖν νὰ εὐρίσκηται μόνος ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ΧΡΗΣΤΙΝΑ Ν. ΚΑΣΤΑΝΟΥ
ΚΟΖΑΝΗ

Ἡ ἐμπορικὴ τιμὴ

"Ο "Αδράμ, τρυφερὸς δλαστὸς τοῦ
Χαίμ, ἐρωτοῦσε μὴ μέρα τὸν πατέρα
του τί εἶνε ἐμπορικὴ τιμὴ.

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, παῖδί μου μ.
ἕνα παρὰδειγμα τοῦ εἶπε ὁ πατέρας
του. Ἐγὼ ἔχω συνεταιρὸν τὸν Ντυπὸν.
Προχθὲς ἕνας πελάτης ἔκανε λάθος
καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα χιλιάρικο παραπά-
νω "Ἐπῆρα τὸ χιλιάρικο, ποῦ μοῦ
ἔδωσε παραπάνω καὶ τὸ μούρασα μὲ
τὸν συνεταιρὸ μου. Αὐτὸ εἶναι ἐμπο-
ρικὴ τιμὴ.

ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΥΔΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΡΑΔΥΝΟΥΣ ΚΑΥΜΟΥΣ

... Βαθεῖα σιγαλιὰ ἀπλώθηκε στοὺς
γχορὺς κάμπους καὶ σὺν βάθος τοῦ τα-
φροῦ οὐρανοῦ τὸ μενεξεδίνιο χρῶμα ἐπα-
ψε μὲ τὸ λιποψύρισμα τῶν σβυσμένων
ἀχτίδων.

Καθισμένη στὰ πλάγια τοῦ βράχου
ποῦ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ
ἐροποτάμου ἐκοίταζε τὸ στεῖλὸν ἀλῶμα
τοῦ ρυακιοῦ, ποῦ κυλοῦσε μὲ τὴν ἴδια
πάντα μονότονῃ ἀδυσφορίᾳ ἀέροαστο
γὰρ δι' ἑνὸς γύρου τοῦ Στὸ ὄχρὸ φῶς
τοῦ δηλινοῦ ἐπαίρηε τὴν ὄψιν τῶν γιαιά-
νων ματιῶν δταν σβύνουν χωρὶς ἐκφρασι
κοιρασμένα...

Μὰ νυχτερίδα ἐπέρασε ἀπ' ἐμπρός
του μοῦ ἔκανε μὴ γριμῆσα καὶ χάθηκε
στὸ μισοσκότεινο...

Σιωπὴ βαθεῖα βασίλειε...
Κι' ἐγὼ πρὸς ζήτησα στὴν ἀδόμητη
αὐτὴ θέσῃ τὴ μόνωσι καὶ τὴ λησμονία
βαρυστημένη ἀπὸ τὴν μάταιν ἐλπίδα
τῆς ζωῆς, νοιώθω νὰ μὴ σφιγγῇ τὸ σῶ-
ληπτο αἶσθημα τῆς ἀπεραντοσύνης καὶ
τὸ ἀνέκφραστο μυστήριον, ποῦ κυριαεῖ
τὸ σύμπαν...

Νοιώθω καὶ νὰ γίνεται μέσα μου ἡ
ψυχὴ μου γίνεται ἕνα μὲ δι' συντελεῖται
γύρω μου ἕνα βῆθος ἀνοίγεται, κάποιος καί-
νοῦργιο εἰσθῆμα μὲ πλημμυρίζει.

Τὰ δάκρυα μου κυλᾶνε ἀθέλητα καὶ
οἱ λυγροὶ μοῦ θολώνουν τὰ μάτια.

"Ἡ νύχτα ἐκεῖ ἀπλώσει τοὺς ἱσκιούς
τῆς καὶ τὸ ἐλαφρὸ ψυχρὸ φῶς τοῦ α-
γῆρα μοῦ ἀγγίζει τὸ μέτωπο.

Οἱ στεναγμοὶ μοῦ ἀνεβαίνουν στὴ χε-
λῇ... Ἀκούμπησα τὰ χεῖρά μου στὸ ψυ-
χρὸ μου μέτωπο καὶ ἐκλεψα ἀπὸ τὰ βί-
θη τῆς ψυχῆς μου.

... Τὸ πνεῦμα τῆς νύκτας περνοῦσε
ἀθόρυβον, καὶ τώρα σιγαλίζει τὴν ἀπέραν-
τη πλάση...

Λεμεσὸς Κίνη "Αδράμ

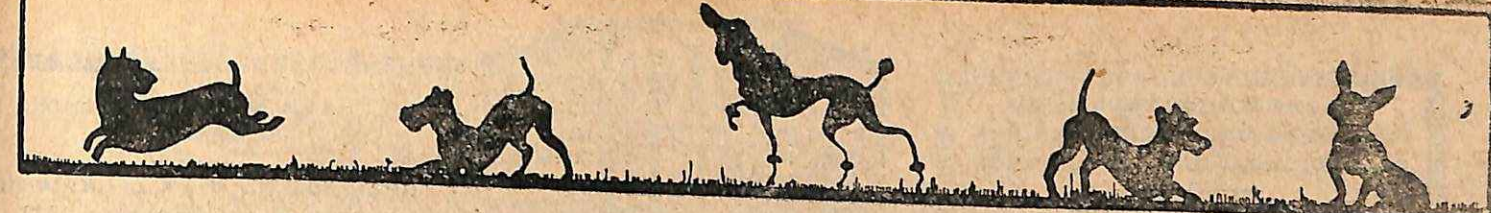
ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΗ

ἈΝΟΙΞΙΣ

Μὴ αὖραν τῆς ἀνοίξεως ὁροσολογμένη
[τώρα
ὁ ἀσπρομάλης ὁ χειμῶν καὶ πάλι θεψυχῶ
"Ἡ μητὰς στὴ θάλασσα στεγνὰ παρῆλα
[σέρνον,
καὶ δὲ μένουν στοὺς οὐαθλοὺς των τὰ
[τῆς τὰ φτωχά,

Κι' οὕτε δὲν λευκονεύουνται λέει κι'
[ἀπὸ τὸ χιόνι
κι' οὕτε ὁ γῆ γὸ ποθεῖ τὴν ἐξέστα τοῦ
[σπιτιοῦ
τοὺς χοροὺς τώρα ἐδῆγει ἡ Ἀφροδίτη
[πλεόν.
ὁδὸν ἀπὸ τὰ χνότρεμα τὸ φῶς τοῦ σῆγ,
[γαριού,

Καὶ ἡ ἀθάνατος ἡ Χάρις μὲ τὴν ὥραιαν
[γέφυρα

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

σινογευποῖνε μὲ ρυθμὸ χορεύοντας, τὴ νῆ.
ἐν ὧ ἀνάφαιε. ὁ "Ἡφαίστος γογγιζὼν τὸ ἐρ-
[νασ-ῆρι
τῶν πολυμόχθων Κύκλωπων π' οὐτότε
[τοὺς ὀδηγεῖ

Πρέπει νὰ σεφανώσουμε τὸ μυροχοῦ.
[σομένο
καφάι μας, δι' ἀνθρώποι μὲ μύρινα
[χλωρῇ
ἡ μ' ἄλλα ἀνθὴ ποῦ πολλὰ, ἀμέτρητα,
[ἴσως βράζουν
οἱ τόσοι καταπράσινοι τριγύρω μας ἀγροὶ
[ὡς σκιστῇ
"Ακόμα πρέπει, δι' ἀνθρώποι, σὲ σκιστῇ
[ἔλση τώρα
νὰ θυσιάσωμ' ἔριφο 'στὸ Φῶτον ἡ
[ἀμνόν.
Καὶ καλυβεῖται τῶν φτωχῶν καὶ βασι-
[λέων παλάτια
χωρὶς δικάριον· ὁ ὠχρὸς ὁ θάνατος χτυπᾷ!

"Οἱ Σ' οἶσις τρισυτεύχιστα, νὰ ζήσης μετ
[τὰ χρόνια
τὰ λίγα καὶ ὀλογλήγορα μᾶς κάνουνε
[μικρὰ
νὰ χόουμε τὴν ἑλπίδα μας, θὰ μᾶς περὶ
[τυλίξουν
ἡ φισματώδεις ἡ σκιάς τ' "Αδου παν-
[τιτι δ.

Καὶ τ' ἄδωιο σπῆτι, ὦ φίλε μου, θὰ σὲ
[κατασπάση
τοῦ χρόνιου τοῦ Πλούτουνα ποῦ μόλις
[μῖσα μῆτις
δὲ θὰ κερδίζης τότε πειθὸν σὰν πρὶν μὲ τὰ
[σφαγᾶλια
τὰ γλεντοῦσπια τὰ τραλλὰ... Καὶ πειθὸν δὲ
[θὰ χορῆσι!!..

Μετὰφρασις Γ. Β. Ἰωαννίμ

ΕΛΑ;

Μικρὴ, γλυκεῖα ξανθομαλοῦσα
μὲ τὰ μεγάλα καστὰνὰ σου μάτια
ἔλα τῶν τραγουδιῶν μου γίνου Μούσα
κι' ὀδήγαμε σὲ μαγικὰ παλάτια.

"Ἐλα λοιπὸν φῶρα καὶ σὺ προφύρα
καὶ πάρεμε μικρούλα μου ἀπ' τὸ χέρι
κι' ὀδήγαμε στῆς Εὐτυχιάς τὴ Θύρα
ὅπου θὰ ζοῦμε αἰώνια ταῖρι.

Θ. ΠΑΤΡΙΝΙΟΣ

1) Μὲ τὸ π μὲ τῶς.
καὶ χωρὶς π σὲ τρώω

Τι εἶναι

2) Θυρωρὸς μολλίσας
καὶ στοὺς κάμπους κυνηγός

Τι εἶναι

4) Θῶς δὲν εἶμαι ἅγιος
δὲν εἶμαι κι' ὅλοι μὲ πιστεύουν

Τι εἶναι

4) Μακρὸς μακρὸς καλόνερος
κι' ἰσά τον μοδιένια.

Τι εἶναι

5) Κοντὸς παρὸς καλόνερος
φείδια τυλ γμένος.

Τι εἶναι

6) Τέσσερις κλέφτες πάνε
τὴ β-οίκισσα στὴ φυλακή.

Τι εἶναι

7 Δακτυλίδι πῆρ νὸ
πύρινο ξεπύρινο
ἀπὸ γ' ὀφινὸ γκορμίζεται
πέφτει δὲν γράγεται.

Δὲς—Παν

ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΕΣ

1) "Ο Παπαδράκος
μὲ τὰ παπαδρακίσια τοῦ

2) Πηγαῖω γιὰ τὸ γιὰ τὸ
βρίσκει ἀστοκὸ τῶν αὐτῶν.

3) Τὸ γιὰ τὸ πηγάδι,
πῶς γιὰ τὸ, πῶς γιὰ τὸ,
πῶς γιὰ τὸ κομπολογεῖ.

4) Τὸ κρεμμύδι μὲ τὴν κομποῖ,
πῶς κρεμμυδοποροῦσε.

5) Τὸ σκουνὸ τὸ ἀκουνοῦσιν οὐκ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙ-
ΣΜΟΥ ΜΑΣ θὰ ἀνακινωθῶν ὅλα
εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, ὅπου θὰ ἀ-
νοσφραμῶν εἰς λόγους τῶν αἰνιγμάτων
καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτυχόντων.

Πεζικαὶ ἀνακαινήσεις τοῦ α' Ἐγερτηρίου λίαν προσεχῶς θὰ ἐμφανισθῇ μὲ
νέον αἶμα νέαν ζωὴν, νέαν μορφήν. Ἀναμείνατε λίγο.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΛΩΝΟΣ

ΔΙΟΙΚ. Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔ. Α. ΚΟΥΖΗΣ

